

(ד' טז ע"א) אתמר, (ע"י מ"ב כג, וירמיה מד), כה אמר יהו"ה למזבחים ולמקטרים לפככים ולמזלות ולשמש ולירח ולכל צבא השמים אשר לא צויתני, ודא איהו דמני קודשא בריה הוא לאדם ומעין הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו וגומר, ובלעם חייבא בהאי הנה משתדל, ודור אנוש ודור המבול ודור הפלגה, וקודשא בריה הוא אעקר לון מעלמא דין ומעלמא דאתי, ודא איהו (בראשית ב יז) פי ביום אכלה ממנו מות תמות, מות בעלמא דין ותמות בעלמא דאתי, וחובא דא גרים חרפן פי מקדשא וגלות ישראל בין אומין העלמא ואתקטילו מנייהו.

דכל חד הנה מזבח ומקטרה, והוון נחתין חילין דלעילא, וכד הנה נביא מיסר לון, מה פתיב בהון (ע"י ירמיה מד ה) ולא שמעו לקול נביא וחזנה, ובמה הנה מיסר לון נביא, הנה אומר להון דיהון חזרין בתשובתא, ואי לאו ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה (דברים יא יז), ואינון הון מזולין ביה, והוון אמרין אנו אומינון לאלין דממנון על מטרא, וכפינון להון לנחתא מטרא, וקודשא בריה הוא אחליה להון לממנון בשליחותיהו בגינייהו, וקטיל לון וחרב פי מקדשא בגינייהו, וגלו ישראל בין אומין העלמא, ודא איהו חובא דאדם דגרם ליה חווא מיתה ליה ולא תתיה, דפתי לון בהווא אילנא, הדא הוא דכתיב (בראשית ג ה) פי יודע אלהים וכו', ובגין דא מני קודשא בריה הוא לבר נש במה שהרשת התבונן אין לה עסק בנסתרות.

אמר רבי אלעזר במה הון נחתין אלין חילין, אמר ליה ברי מה את חשיב דהון נחתין, ודאי הא רוא דאילנא דעין הדעת טוב ורע, דלא עתיד קודשא בריה הוא לגלייא ליה מפורסם לעלמא אלא ביני חבריא, עד דייתי דרא דמלכא משיחא, אמר ליה פיון דאיהו אתגליא ביני חבריא מאי ניהו, אמר ליה בני, ממראה מתניו ולמעלה הנה טוב, ממראה מתניו ולמטה הנה רע, נבוכדנצר הנה ידע ביה, והכי עביד עלמא דיליה, וביה אשתמודע אילנא דטוב ורע, הדא הוא דכתיב (דניאל ב לב) רישיה די דהב טב, תדוהי ודרעוהי די כסף, עד הכא הנה מסטרא דטוב, ובגין דא אמר די דהב טב, ממראה מתניו ולמטה רע, הדא הוא דכתיב (שם) מעוהי וירכתיה די נחש מסטרא דנחש הקדמוני.

ומהאי אילנא נחתין נשמתין דערב רב דאינון דערבוביא דטוב ורע, וכמה נימין תליין מהאי אילנא דאינון צבא השמים, די ממנון על פככיא ומזלי, וכלהו מעורבין טוב ורע, והוון ענפין תליין מהאי סטרא ומהאי סטרא, אלין ממיתין ואלין מחיין, אלין שדים מסטרא דשמאלא, ואלין מלאכים מסטרא דימינא, והוון ידעין פל גונון דענפין דאילנא דאינון מזלות וככבים, והוון לקטין עשבין כגונון דאלין גונון, והוון עבדין דיוקנין פסום ההוא מזל דהוון בעאן לנחתא ליה, כגון טלה או שור או בתולה או תאומים דאיהו צורת אדם הו פרעופין, דאיהי דיוקנא דנוקבא, או סרפן או אריה או מאוונים או עקרב או קשת או גדי או דלי או דגים, והוון מקטרין לון באלין עשבין בכל גוון, לכל חד פסום גוון דיליה לעילא, והכי הוון עבדין דיוקנין דצורת חמה ולבנה ושבעה ככבי לכת, והוון מקטרין לכל צורה דהוון בעאן לנחתא לעלמא, ובגין דא אתמר עלייהו

פה אמר יהו"ה למקטרים ולמזבחים לכבבים ולמזלות ולשמש או לירח או לכל צבא השמים
אשר לא צויתי.

אמר ליה מאי למזבחים, אמר ליה לכל דיוקנא הוו עבדין, דנטלין בעירן או עופין כפוסם ההוא
מזל, והוו דבחין עלייהו, ודא איהו למזבחים, והוו נחתין לון וממללין עמהון והוו עבדי רעותהון,
והוו סגדין לון והמנין בהון, אמר ליה במאי הוו נחתין לון, אמר ליה ברי הוו ידעין פל שמחן
דשמא מפרש, והוו משביעין לון, ולבתר עאלין שמא מפרש (ד' טז ע"ב) בפומיהון דאלין דיוקנין
והוו ממללן, ודא איהו רזא דקרא (ירמיה נא מד) והוצאתי את בלעז מפיו, נפל שמא מפרש ומיד
נפלת צלמא על אנפיה, אמר ליה רבי אלעזר וכי איה הנה שמא דקודשא בריה הוא מליל בהון,
אמר ליה ברי על האי אתמר (שמות כ ז) לא תשא את שם יהו"ה אלהיך לשוא וכי לא ינקה וכו',
אמר ליה וכי יכיל בר נש לאוליה שמא דקודשא בריה הוא למגנא, אמר ליה אין.

ובגוונא דא מאן דנפיק מרשות היחיד ואעיל ברשות הרבים, או דאפיק זרע מניה מאות ברית
קדש ואעיל ברשות נוכראה, כאלו האי נטע אילנא דטוב זרע, ובגין האי פר דנטע בזונה או
שפחה או גויה או נדה, אתמר (שם ד) לא תעשה לה פסל, ועל ברית דאתעבדת בגוונא דא
אתקריאת מסכה, ועלייהו אתמר (דברים כז טו) ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה וגומר, ושם
בסתר, מאי בסתר בסתרו דעלמא, ובגין דא אמר קודשא בריה הוא (שמות כ כג) לא תעשון (אתי)
אלהי כסף ואלהי זהב, והכי אוקמוהו חבריא לא תעשון אתי כדמות שמישי שמשמשין אותי
(ג"א לפני) במרום, לצירא בסתר הילי שום ציור או דמיון, דכל מאן דצייר לעיל לקודשא בריה
הוא, בסתר (דאיהי שכנתיה, בלילא מעשר ספיראן), שום ציור וצלם ודמות בגוונא דמצירין בשמשין
היליה, נשמתייה אתלבשת בההוא צלמא, כד נפקת מהאי עלמא, קלא נפקת לגפה לצלמא
תוקדון בגורא, ובגין דא אמר קודשא בריה הוא (ישעיה מ כה) ואל מי תדמיוני ואשועה יאמר קדוש,
ואל מי תדמיון אל ומה דמות תערכו לו (שם יח).

וברי ודאי כל מאן דנפיק מרשות הרבים ואעיל ברשות היחיד או מרשות היחיד ואעיל ברשות
הרבים, כאלו ערב שמא דקודשא בריה הוא בעבודה זרה, ועביד אילנא דטוב זרע, ודא הוא
רזא דהוה נפיק בלעז מפיו, דביה הוה אמר צלמא דנבוכדנצר אנכי יהו"ה אלהיך, ובגין דא
לא תשא את שם יהו"ה אלהיך לשוא, ועתיד הקדוש ברוך הוא לאעקרא האי אילנא מעלמא
ולאוקדא ליה בגיהנם, דדא הוא דכתיב (שם א לא) והיה החסן לנערת וגומר.

אמר ליה רבי אלעזר, אם פן אסיר לעמא לאשתמשא בשום מלאך ולא בשמא בעלמא בתר
דאית ערבוביא, אמר ליה ברי לאו הכי, דהא אמר קודשא בריה הוא לאדם (בראשית ב טז) מפל עץ
הגן אכול תאכל, מעין הדעת טוב זרע לא תאכל, אמר רבי אלעזר האי הוה קדם דחאב, בתר
דחב ונחית מאתריה ואתערב באילנא דטוב זרע, אמר ליה ודאי הכי הוא, ובזמנא דישראל
אינון בגלותא, כאלו הוו מעורבין באילנא דטוב זרע, ובגין דא אוקמוהו קדמאין, ישראל בגלותא
עובדין עבודה זרה בטתרה הם.

אָבֵל אֵלֶּיךָ דִּדְעִין אֵילָנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאִיהוּ עֵץ הַחַיִּים, נְטוּעַ בְּגֵן דִּילִיָּה דְאִיהִי שְׂכִינְתָּא דִּילִיָּה, דְאִתְמַר בֵּיהּ (תהלים ה ה) לֹא יִגְוֶרָה רָע, יִכְלִין לְנַחְתָּא חֵילָא מִתַּמְּן לְגַבִּי שְׂכִינְתִּיהָ בְּלֹא עֲרֻבּוּבָא כָּלֵל, בְּכָל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא, אִיהוּ עֵץ פְּרִי עוֹשֶׂה פְּרִי לְמִינוּ (בראשית יא א), נְטוּעַ בְּגֵן בְּלֹא עֲרֻבּוּבָא כָּלֵל, וּבְגִין דָּא אָמַר לְמִינוּ, אָבֵל עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע לֹא אִתְמַר בֵּיהּ לְמִינוּ, אָבֵל מְעוּרָב מִין דְּלֹא בְּמִינִיהּ, וּבְגִינִיהּ אִתְמַר (ויקרא יט יט) שְׂדֵה לֹא תִזְרַע פְּלִאִים וְכוּ', שְׁעֻטְנֵי לֹא יַעֲלֶה עָלֶיךָ.

זַפְּתָהּ אִיהוּ מָאן דְּסָלִיק אַמוּנָה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאִיהִי שְׂכִינְתִּיהּ פְּלִילָא מְעַשֵּׂר אַמִּירָן, בְּמַחְשַׁבְתָּא חֲדָא בְּרַעוּתָא חֲדָא בְּלֹא עֲרֻבּוּבָא כָּלֵל, דְּכָל סְפִירָה וְסְפִירָה נְטוּעָה בֵּיהּ, וְאִיהִי גֵן דְּכָלֵהוּ סְפִירָן בֵּיהּ אֵינוֹן חָד, וְכָל חַד עֵבִיד בֵּיהּ פְּרִי לְמִינוּ, אִיהִי מִין דְּכָל חַד וְחַד לֹא נִפְיֵק מִנִּיהּ זְרַעִין לְבָר, הַכִּי צָרִיךְ בַּר נֶשׁ דְּלֹא אִפְיֵק זְרַעָא לְבָר מִבֵּת זִוְגִיָּה, דְאִיהִי מִין דִּילִיָּה יְחוּדָא דִּילִיָּה, וּבִתְהוּא זְמַנָּא דְצָרִיךְ בַּר נֶשׁ לִיְחַדָּא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּשְׂכִינְתִּיהּ, צָרִיךְ לְהַפְשִׁיט מִנִּיהּ כָּל מַחְשַׁבִּין דְאֵינוֹן קְלִיפִין, דְאִתְמַר בְּהוֹן (משלי יט כא) רַבּוֹת מַחְשַׁבוֹת בְּלֵב אִישׁ, וְלִסְלָקָא שְׂכִינְתִּיהּ לְגַבִּיהּ בְּמַחְשַׁבְתָּא חֲדָא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (שם) וַעֲצַת יְהוָה הִיא תְקוּמָה, בְּגוּוּנָא דְבַר נֶשׁ דְּמַתִּיחַד בְּבֵת זִוְגִיָּה, וְאִתְפַּשְׁט מְלַבּוּשׁוֹי לְמַהוּי עֲמָה חַד, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (בראשית ב כא) וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד, הַכִּי צָרִיךְ לְאִפְשָׁטָא מִנִּיהּ כָּל מַחְשַׁבִּין אַחֲרָנִין, בְּזְמַנָּא דְמִיחַד לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכָל יוֹמָא תְרִין זְמַנִּין, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד. (דף צח ע"א).

תְּקוּנַת שְׁתֵּי וְשִׁבְעַ

בְּרַאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים דָּא מַטְטְרוּן, דְּבָרָא לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קַדְמוֹן וְרַאשִׁית לְכָל עֲבָא הַשְּׁמַיִם דְּלַתְתָּא, וְדָא אִיהוּ אָדָם הַקָּטָן, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵבֶד לִיהּ בְּדִיוֹקְנָא וְצִיּוּרָא דְלַעֲיִלָּא בְּלֹא עֲרֻבּוּבָא, וְעַלִּיהּ אִתְמַר (בראשית א כד) תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ, וְאִיהוּ עֵץ פְּרִי עוֹשֶׂה פְּרִי לְמִינוּ (שם יא ז), בְּגוּוּנָא דְלַעֲיִלָּא וְיִ מָאן דְּעֵבִיד עֲרֻבּוּבָא לְעִילָא וְלַתְתָּא, דְהָאִי אֵילָנָא דְעֲרֻבּוּבָא, עֲרֻבּוּבָא מֵאֵילָנָא דְמוֹתָא, בְּגִין דָּא אִתְקַרֵּי מִטָּה, דְאִתְהַפֵּד לְנַחֵשׁ לְאִלְקָאָה בֵּיהּ לְחִיבָא, וּמָאן אִיהוּ דְאִפְיֵךְ לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְשְׁלִיט עַלִּיהּ וְהָא אִוְקַמּוּהּ.

אָמַר לִיהּ רַבִּי אֶלְעָזָר אַבְא, בִּין דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָוָה יָדַע דְאֵילָנָא דָּא הָוָה עֲתִיד לְגַרְמָא מִיְתָהּ לְאָדָם (וְלְכָל בְּרִין דְעֲתִידוֹן לְמַהוּי אַבְתְּרִיהּ) אַמְאִי בְרָא לִיהּ לְאָדָם דְעֲתִיד לְמַחְטִי קַמִּיהּ, אָמַר לִיהּ בְּרִי דִיוֹקְנָא דְלַעֲיִלָּא לֹא הָוָה שְׁלִים עַד דְבָרָא לְאָדָם, דְהַכִּי הָוָה אָדָם דְלַעֲיִלָּא (כ"י לְגַבִּי אָדָם דְלַתְתָּא), בְּגוּוּנָא דְנִשְׁמַתָּא לְגַבִּי גּוּפָא, וּבְמָה דְלֹא אִית עוּבְדָא לְנִשְׁמַתָּא בְּלֹא גּוּפָא, הַכִּי הָוָה צָרִיךְ לְמַעְבַּד דִּיוֹקְנָא לְתַתָּא לְאִפְקָא בֵּיהּ עוּבְדָא, וְכִלָּא בְּגוּוּנָא (פְּעוּבְדָא) דְלַעֲיִלָּא, אָד"ם אִיהוּ לְחִשְׁבֹן זְעִיר דְחַנּוּךְ תַּשְׁע נְקוּדִין, פְּעוּלָה דִּילִיָּה שְׂכִינְתָּא פְּלִילָא בְּכָל (מַכָּל) אַתּוּוֹן דְאִזְרִיָּתָא, וְכִלָּא בְּגוּוּנָא דְלַעֲיִלָּא.

אָדָם דְלַעֲיִלָּא לֹא הָוָה שְׁלִים בְּלֹא נִוְקָבָא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (שם ה ב) זָכַר וְנִקְבָּה בְּרָאָם וַיִּקְרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם, אָדָם דְכַר, וְאָדָם נִוְקָבָא, וְכַד אִתְבְּרִי אָדָם דְלַתְתָּא דְאִיהוּ נִוְקָבָא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב

כהוראת מו"ר שר בית הזוהר המקובל האלוכי
ר' בנימו שמואל'י שליט"א

(שם א כז) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, אֲשֶׁתְּלִים דְּיוֹקְנָא דְלְעִילָא, וְדָא אִיהוּ רָזָא פִי לֹא
הַמְטִיר יְהו"ה אֱלֹהִים וְכו' (שם ב ה), וְאַמְאִי בְּגִין דְּאָדָם אִין, וּבְגִין דָּא מוּבְרַח הָוָה אָדָם לְמַבְרִי
לִיה, לְאֲשֶׁתְּלִים בִּיה דְּיוֹקְנָא דְלְעִילָא, וְנוֹקְבָא בְּהַאי אָדָם בְּהַ הָוָה חָה, הָדָא הוּא דְבְתִיב (ישעיה נא
ב) פִּי אֶחָד קָרָאתִיו וְגוֹמֵר, וְדָא רָזָא דְנִשְׁמָתָא.

לְבַתֵּר אָמַר (בראשית ב יח) לֹא טוֹב הָיִיתָ הָאָדָם לְבִדּוֹ אֶעֱשֶׂה לוֹ עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ, דָּא גּוֹפָא דְאִיהוּ עֶבֶד
שְׂפָחָה בְּלִיל מְטוֹב וְרַע, בְּגִין לְמַתְוִי לִיה אַנְרָא וְעוֹנֶשְׂא, וּבְגִינָה אָמַר (דברים לו) רֵאֵה נְתַתִּי לְפָנֶיךָ
הַיּוֹם אֶת הַחַיִּים וְאֶת הַטּוֹב אֶת הַמּוֹת וְאֶת הָרָע, וְאָמַר לִיה וּבְחֶרֶת בְּחַיִּים, דָּאם לֹא יִהְבֵּה בִיּוֹדִיה,
לֹא הָוָה לִיה אַנְרָא וְעוֹנֶשְׂא, וְהָוָה כְּבַעֲרָא, וְעַם כָּל דָּא אַחְזִי קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לִיה, כָּל מַה
דְּאִירַע לִיה, אִם הָוָה מְטָה פְּלַפִּי חֶסֶד דִּיהוּא כְּלַפִּי זְכוּ, אוֹ אִם הָוָה מְטָה בְּהַ פְּלַפִּי חוֹבָא, דָּאִי
קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעָא בְּמִיתְתִּיהָ לֹא הָוָה אַחְזִי לִיה תְּרִין אֲוֶרְחִין דִּילִיה, דְּאִינוּן מוֹת וְחַיִּים בְּיַד
לְשׁוֹן.

וְאַחְזִי לִיה דְּלֹא הָוָה מְעַרְב טוֹב בְּרַע, דְּאַפְרִיש לֹון קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (בראשית
א ד) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ, וְרָזָא דְמַלְחָה וְהַבְּדִילָה הַפְּרִכְתָּ לְכֶם (שמות כו לג), וְהִכִּי
עֶבֶד קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגוֹפָא דְבַר נֶשׁ טְרַפְשָׁא, דְאַפְרִיש בֵּין דְרַגִּין דְאִילְנָא דְטוֹב, וּבֵין דְרַגִּין
דְאִילְנָא דְרַע, וּמַנִּי לֹון דְלֹא לְעַרְבָא טוֹב עַם רַע, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (בראשית ב יז) וּמַעַץ הַדְּעַת טוֹב
וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ, קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מַנִּי לִיה לְאַסְתְּמָרָא מִנִּיה, וְלְבַתֵּר אָמַר אִיהוּ (שם ג יב)
הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתְּ עִמָּדִי וְגוֹמֵר.

אֲדַהְכִי הָא סָבָא חַד אֲזַדְמִין לִיה, וְאָמַר רַבִּי רַבִּי, הָא חֲזִינָא קְרָא דְאַמַר בְּאוֹרֵייתָא (במדבר יט יד)
אָדָם פִּי יְמוֹת בְּאַהֲל, וְהָא אֲוֶרִייתָא קָדָם דְאַתְבְּרִי עֲלֵמָא הוֹת, וְחֲזִינָא דְעֲלֵמָא אַקְדִּים לְאָדָם, דְכָל
עֲלֵמָא וְצִרְכוּי אַתְבְּרִיאוּ קָדָם דְאַתְבְּרִי אָדָם, אִי הִכִּי מַאי תַקְנִתָּא אִית הִכָּא, אָמַר לִיה סָבָא וְהָא
כְּתִיב דְנִשְׁמָתִין דְצַדִּיקִיא אַתְבְּרִיאוּ קָדָם דְאַתְבְּרִי עֲלֵמָא, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (בראשית א א) בְּרֵאשִׁית
בְּרָא אֱלֹהִים וְלִית רֵאשִׁית אֲלָא נִשְׁמָה, דְאַתְמַר בִּיה (משלי כ כז) גֵּר יְהו"ה נִשְׁמַת אָדָם, אִיהִי
נִשְׁמָתָא דְאָדָם דְלְעִילָא, אֲלָא אִית אָדָם וְאִית אָדָם, אִית אָדָם דְאִיהוּ אָדָם דְנִשְׁמָתָא, וְאִית אָדָם
דְגוֹפָא, דְאַתְמַר בִּיה (תהלים קמד ד) אָדָם לְהַבֵּל דְמָה, וְעֲלִיה אַתְמַר (במדבר יט יד) אָדָם פִּי יְמוֹת בְּאַהֲל,
וְעֲלִיה אַתְמַר (ירמיה יז ה) אֲרוּר הַגֹּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח (דף צח ע"ב) בְּאָדָם וְשֵׁם בְּשָׂר זְרוּעוֹ, וְדָא סְמַא"ל
אָדָם בְּלִיעֵל אִיש אָוֹן, וְאִית לִיה תְּרִין נוֹקְבִין בִּישִׁין, וְעֲלִיהוּ אַתְמַר (ויקרא כא יא) עַל כָּל נַפְשׁוֹת מֵת
לֹא יָבֹא, לְאָבִיו וְלֵאמֹו לֹא יִשְׁמָא, וְלִית אָבִיו אֲלָא קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלִית אָמֹו אֲלָא שְׂכִינְתָּא, וְכִי
לֹא אַתְמַר בְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּבְשְׂכִינְתִּיהָ (ירמיה כג כט) הֲלֹא כֹה דְבַרִּי כָאֵשׁ נָאִם יְהו"ה, מָה אִישׁ
אִינוּ מְקַבֵּל טְמֵאָה הִכִּי אִיהוּ לֹא מְקַבֵּל טְמֵאָה, אָמַר לִיה וְהָא כְּתִיב (במדבר יט כ) אֶת מְקוֹדֶשׁ יְהו"ה
טְמֵא וְדָא שְׂכִינְתִּיהָ, אָמַר לִיה וְדָאִי דְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתִּיהָ לֹא מְקַבֵּל טְמֵאָה, אָבֵל כָּל
מָאן דְסָאִיב אַתֵּר דְאִיהִי שְׂרָאָ בִּיה, אַתְחַשִּׁיב לִיה כְּאֵלֹו עֶבֶד לִיה, וּבְגִין דָּא לְאָבִיו וְלֵאמֹו לֹא
יִשְׁמָא, וְלִית אָבִיו אֲלָא קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלִית אָמֹו אֲלָא שְׂכִינְתָּא, וְדָא אִיהוּ רָזָא מָאן דְאַעֲיִל

מרשות הרבים לרשות היחיד, ובגין דא אמר (ויקרא כב לב) ולא תחללו את שם קדשי, ודא אדנ"י,
דאיהו רשות היחיד דאיהו יהו"ה יחידו דעלמא, ודא איהו אדם.

(ובגין דא לאביו ולאמו לא יטמא, ודא איהו רזא מאן דאעיל מרשות הרבים לרשות היחיד, ובגין דא אמר) (במדבר יט יד) אדם
פי ימות באהל, דא אדם בליעל, ומסטרך דא בר נש רשע קרוי מת מעיקרא מקמי דאתברי
עלמא, אכל לא אתמר על אדם דאיהו מסטרך דקודשא, וכמה טפשיין אינון בעלמא דאמרין
הא קודשא בריך הוא גזר על בר נש דימות, הדא הוא דכתיב אדם פי ימות, ואיך אמרין דלא
יהא מיתה מנייה, וי לון דטב לון דלא אתבריאו בעלמא, דאלין אינון דשוין לון, שוין לאדם
דאתקרי ישראל ולאדם בליעל, ואמרין פאדם טוב פולהון שוין, יהיו כמוין לפני רוח
אלין תיבניא דאמרי הכי, ומלאך יהו"ה הוזהר מנייהו.

דאית אדם דאיהו ישראל, ואית אדם דאיהו מלאך ודא מטרו"ן, ואית אדם פדיוקנא דקודשא
ברוך הוא דאיהו אצילותיה, ודא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ולית ליה בריאה ויצירה ועשייה אלא
אצילותא, ובאתר דא לית חטא ולא מות, הדא הוא דכתיב (תהלים ה ה) לא יגורך רע, ועל האי
אדם בליעל מני קודשא בריך הוא דלא למיכל מנייה, ודלא לערבא ליה עם טוב, דהאי איהו
פמאן דעריב פספא עם עופרת, ודא גרים בלבולא בפמלא דלעילא, וערב חשוכא בנהורא מה
דאפריש קודשא בריך הוא, פמה דאת אמר (בראשית א ד) ויבדל אלהים בין האור ובין החשך.

ולא עוד אלא מאן דאעיל זרעיה בנדה או שפחה או גזיה או זונה, פאלו מערב מה דאפריש
קודשא בריך הוא, דכתיב (שם ו) ויהי מבדיל בין מים למים, דאינון מי נדה למי דביא, דדא אסור
ודא מותר, ודא פשר ודא פסול, דא טומאה ודא טהרה, אלין אינון נשית סדרין דאתיהיבת (בהון
משנה) (ס"א למשה), לאפריש בין טוב לרע, דערב לון אדם ודרין דאתו אבתריה.

תקונא תמניא ושתין

בראשית ברא אלהים, מאי אלהים, להט תהרב המתהפקת לשמור את הדרך עין החיים (בראשית
ג כד), מטה האלהים ודאי, ודא מטרו"ן, והא אוקומנא ליה דאתהפק דמדינא לרחמי, וביה
אשתגיו (נ"א אשתכחו) כל דיוקנין דלא דמו דא לדא, פד אתהפק מימינא לשמאלא אחזי פרעופא
דשור, וכד אתהפק משמאלא לימינא אחזי פרעופא דאריה, וכד אתהפק מתרוייהו למערב
אחזיר אנפוי ואתהפק לנשר (נ"א לאדם), וכד אתהפק מתרוייהו למזרח דאיהו באמצעיתא
אתהפק לאדם (נ"א לנשר), מלמטה לנשר, לית דיוקנא בעלמא דלא אשתמודע ביה.

תרין עשר מזלות אתחזין ביה, וכל דיוקנין דמלאכביא ודיוקנין דנשמתין ודיוקנין דכל מה
דאתברי בשמיא ובארעא, (לאו איהו דיוקנא דאדם שלים בכל תקונין, אלא אם הוא) (נ"א כלא הנה) כליל בשמיא
וארעא ושמיא וסיהרא וככביא ומזליא וכרסאי ומלאכביא וגו עדן וגיהנם, מסטרך דתרוייהו
אתיהיב יצר הטוב ויצר הרע, גו עדן מצא אשה מצא טוב (משלי יח כב), גיהנם ומוצא אני מר

מפיות את האשה (קהלת ז כו), ותרוייהו בלבא, לב חכם לימינו, ולב כסיל לשמאלו (שם י ב). (ד' 93 טז

ע"א).

תקונא שתיין ותשעה

בראשית ב' תריין חכמה ותבונה (ובינה), תליתאה יראת יהו"ה ראשית דעת (משלי א ז). ובהאי דעת
אתמר (בראשית ד א) וְהָאָדָם יָדַע אֶת חַוָּה אִשְׁתּוֹ, דְּלִית זְנוּג אֱלָא בְּדַעַת דְּאִיהּ עֲמוּדָא דְאִמְצַעִיתָא.
יְחֻדָּא דְאָבָא וְאִמָּא. הָכִי אִיהּ לְתַתָּא צַדִּיק יְחֻדָּא דְעֲמוּדָא דְאִמְצַעִיתָא וְשְׂכִינְתָּא דְלְתַתָּא,
וְגוּף וּבְרִית עֲלִיָּהּ אֶתְמַר (שמואל א ב ג) כִּי אֵל דְּעוֹת יְהוּ"ה וְגוּמַר, וְתַרְוִיָּהּ עֲדוּת, דְּלִית עֲדוּת
פְּחוּת מִתְרִין.

והאי בן איהו יחוד דאבא ואימא, איהו עמוד סביל פלא, פגוונא דשמיא וארעא דאתמר בהון
דעלמא על חד סמכא קיימא, כמה דאת אמר (משלי י כה) וצדיק יסוד עולם, הכי אבא ואימא
סמכין על עמודא דאמצעיתא, ואיהו יחוד בין אם ובת פגוונא דא הו"ה, וביה אתעבידו ה"ה
אחד אחד ו"ג הכא ו"ג הכא, ואיהו ו' יחוד דתרי אחיות, פגוונא דא וניער יהו"ה, דא רזא דא
י' לעילא י' לתתא ו' באמצעיתא.

יחודא דתרוייהו פלה וחמותה, (ה' מן אלהים ו) (נ"א ה" מן אלהים ו' מלא), פללא דתרוייהו ה"ה אפא
וברתא, ו' בין תרוייהו, לעילא לית ערוה, ובאתר דא אמר לא תדמה ליועריה, לתתא פר מאתריה
אמר (ויקרא יח ו) לא תקרבו לגלות, והא אוקימנא לעיל. ועוד אשכחנא רזא עלאה, ערו"ה ע"ר
ו"ה, פד ו' בין ער דאיהו רע אתעביד עור, הדא הוא דכתיב (בראשית ג כא) וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים
לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ פְּתָנוֹת עוֹר וַיִּלְבָּשֵׁם, ועליהו אתמר (ויקרא יט יד) וּלְפָנַי עוֹר לֹא תִתֵּן מְכַשׁוֹל, דהא
רע מן עור, איהו ערוה דאפריש בין ו"ה דאינון אה ואחות, פד אתלבש אילנא דחיי פאילנא
דטוב ורע, הדא הוא דכתיב (בראשית ב ט) וַעֲץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגֵּן, וַעֲץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, בּוֹמְנָא דאיהו
(ס"א דהאי) ער בין ברא וברתא לא תקרבו לגלות ערוה, לא תקרבו ו' לה' דלא אתגלגלא רע בינייהו
דאיהו אחר, דעליה אתמר (משלי כה ט) וְסוֹד אַחַר אֵל תִּגְלַל, ערו"ה תעור קשתה (חבקוק ג ט), ער יה,
רע בומנא דאיהו בין י"ה, ההוא רע לא תקרב י' בה'.

והאי איהו קליפה דערלה, ע"ר מן ערלה ר"ע, אדם בהאי חאב, כמה דאוקמוה מארי מתניתין
אדם הראשון מושג בערלתו הוה, ודא גרים עריין בעלמא, ובגין דא עריה תעור קשתה, תעור
איהו ערות בהפוך אתוון, באן אתר קשתה דאיהו קשת הברית, דעליה אתמר (בראשית לה טז)
וּתְלַד רַחֵל וְתִקְשׁ בְּלִדְתָּהּ, תִּקְשׁ אִישׁ אִיהּ קִשׁ"ת, (ברזא דמלה בעצב תלדי בנים), (שם ג טז) וּבְמִתְמָן אָמְרָה חַנָּה
(שמואל א א טו) אִשָּׁה קִשׁ"ת רוּחַ אֲנֹכִי.

ודא רזא את קשתי נתתי בענן, ואוקמוהו חבריא מלה דאקיש לי, מוקש פתיב ביה, דביה הוה
מוקש לאדם קדמאה, כמה דאוקמוהו אדם הראשון מושג בערלתו הוה, ומה דנטיר ליה איהו

בהקש בשותפו עמי, בדיוקנא דילי, עלה אתמר (שם א כז) ויברא אלהי"ם את האדם בצלמו, בגין
דמאן דנטיר ברית זכה למלכות, הרי איהו בהקש לי בשותפו עמי, ואם לא נטיר ליה אתחזר
ק"ש, קשה ליה קשה לאת ה', ועל האי קש אתמר (עובדיה א יח) ובית עשו לקש, ואיהו לק"ש
בהפוך אתון שק"ל, ואיהו שקל לצדיקים דנטירין ברית שקל הקדש, ווי למאן דלא נטיר ליה,
וזכאה איהו מאן דנטיר ליה, ומאן דנטיר ברית האי איהו עד עליה ע' מן שמע ד' מן אחה, ואי
לא נטיר ברית פרח מניה קוצא מן ד' מן אחה, ואשתאר אחר (עד צר). (כאן חסר).

והאדם ידע וכו' (בראשית ד ד), קם סבא פתח ואמר רבי רבי ועד הכא לא הוה ידע אדם לאנתתיה,
אלא בזמנא דהאב אסתלק שכינתא מאתריה, והכי אוקמוהו מארי מתניתין, דבזמנא דלית
שכינתא באתריה אסור בתשמיש המטה, בגין דעלה אתמר (שם מז לא) וישתחו ישראל על
ראש המטה, ומאן אתר אסתלקת מימינא ומשמאלא דתמן הוה, ודא הוא רזא דעיבור (ס"א
ויעבור) ע"ב רי"ו, חסד גבורה, ולא למגנא אוקמוהו מארי מתניתין, הנותן מטתו בין צפון לדרום
הויין ליה בנים זכרים, ואיהו גרים דאסתלק הוה מטת מתמן, הכי אסתליק איהו מתשמיש
המטה, ובתר דקביל עונשיה אתחזר מטת לאתריה, בהווא זמנא והאדם ידע את חוה אשתו.
ועוד והאדם ידע את חוה אשתו, אית ידיעה לטב ואית ידיעה לביש, כגון (שם ג ז) וידעו פי
ערומים הם, וכגון ואת ערום ועריה (יחזקאל טז ז), ערום מאורייתא דבכתב, ועריה מאורייתא
דבעל פה.

ועוד והאדם ידע, כגון (אסתר ד א) ומרדכי ידע את כל אשר נעשה, הכי אדם ידע דגרים אפרשותא
בין קודשא בריה הוא ובין שכינתיה, דאדם האב במחשבה, וחווה האבת במעשה, בהווא אתר
דאתמר ביה ישראל עלה במחשבה, בהווא אתר דאתנטל נשמתיה בארץ אצילות תמן האב,
וחווה במעשה דיליה, דאיהי כח דיליה כ"ח אתון דמעשה בראשית, וכלא חכמ"ה כ"ח מ"ה.

ועוד והאדם ידע, ידע חובא דיליה במאי בקיו, כמה דאת אמר (בראשית ד א) ותהר ותלד את קין,
כגין דעליה אתמר (ישעיה יד כט) פי משרש נחש יצא צפע, דאיהו זוהמא דאטיל נחש בתווה, וחווה
ידע זוהמא דיליה דאתפשט עד קני חותן משה, וכד חמא גלגולא ותיובתא דיליה תמן, אמר
(בראשית ד א) קניתי איש את יהו"ה, כען ידענא ליה דקניתי ליה בקני חותן משה, ורווחנא ליה
תמן, ובגין דא אתמר קניתי איש את יהו"ה, ודא איהו רזא (קהלת ח י) ובגין ראיתי רשעים קבורים
ובאו וכו'.

אמר ליה רבי שמעון, סבא סבא, ואמאי טרח קודשא בריה הוא בהון, לאייתאה לון בגלגולא,
אמר ליה כגין יקרא דצדיקנא לאעברא חובא מבנייהו, דעד דקין תב בתיובתא פגימו דאדם
לא אשתלים, ובגין דא ליקרא דיליה טרח קודשא בריה הוא בקיו, והכי בכל רשיעניא דאינון
בני צדיקנא.

אמר ליה מאי איהו זנהמא דאטיל נחש בתנה, אמר ליה דא לילי"ת טפה סרוחה איהו זנהמא, ואיהי שאור שבעיסה דאתמר עלה מי מעכב שאור שבעיסה, ואיהו איפא דסמא"ל, דאתמר ביה (בראשית ג ו) ותקח מפריו ותאכל, דא מו"ת דאתמר עלה (משלי ה ה) רגליה יורדות מות, ואיהי טפה בישא זנהמא דאל אחר, סם מות זנהמא וערלה דאילנא דמותא, ובגינה אוקמוה מארי מתניתין אדם מושג בערלתו תוה.

ותוסף ללדת את אחיו את הבל, פתח ואמר (תהלים קד כט) תוסף רוחם יגעונו ואל עפרם ישבונו, הבא רמזי גלגולא דצדיקיא, ואחזי ליה קודשא בריה הוא גלגולא דיליה בכל דרא ודרא, איך הוה אזיל מצדיק לצדיק, עד שתיין רבוא, עד דמטי ליהווא דאתמר ביה (בראשית ו ג) בשגם הוא בשר, בשגם זה הבל, ואוקמוה קדמאי בשגם דא משה, ומיד דחמא דעתידה אורייתא לאתיהבא על ידיה, אוסיפת בגינה פמה קרבנין לקודשא בריה הוא, וכמה צלותין ובעותין, ודא איהו ותוסף ללדת.

ובגין דא אתמר ביה (קהלת א ד) דור הולך ודור בא, ולית דור פחות מששים רבוא, ולעילא דור הולך דא ו', דסליק לשתין רבוא בשית ספירן. (שם) והארץ לעולם עומדת דא שכנתא, דאיהי עומדת ליה, ואיהי שעטא דקיימא ליה, ובגינה אתמר לית מזל יומא גרים אלא מזל שעטא גרים, ולית לכל בר נש קיימא שעטא, דהא אית בר נש צדיק דלא קיימא ליה שעטא, דלא קיימא שעטא אלא לבעלה, והאי שעטא מינה בני חיי ומזוני לבר נש, ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא מלתא, מאי מזלא דילה בעלה, ולבעלה לית מזל, פמה דאוקימנא אין מזל לישראל, ואף על גב דכלא תליא במזלא אפילו ספר תורה שבהיכל, היכל שכנתא תתאה, ספר תורה צדיק.

ותריסר מזלות אינון ואינון ו"ו (דאשתפח ו') (ג"ל דאשתפחו מאת א' ודא רזא דוא"ו, וא' תמן ו' עלאה דאיהו מזלא עלאה דסליק במחשבה) (ד ק ע"א) דאיהו א תמן, ו' דאמצעייתא דאת א, איהו מזלא דכלא, דסליק באת י' עלאה דאיהי ברישא דאת א, וכד סליק במחשבה אתמר ישראל עלה במחשבה, דאיהי י' דעל רישא דא, ובגין דא לית מזל לישראל (דהא במחשבה סליק, וכל מזלא איהו ממנא על שעטא מתרין עשר מזלות), דאיהו מזלא דכלא, וכל מזלות מניה תליין דאינון ו' ו', די ממנן על תריסר שעתי, דאינון ה"א ה"א, זכאה איהו מאן דקיימא ליה שעטא.

דאיהו גלגול דכלהו דא י' דאיהו גלגל, ועם ו' אתעביד גלגול, דאיהו ברזא דס"ו מן יסוד. דאתמר ביה (בראשית מו כו) כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה ששים ושש, לאתערותא דעמודא דאמצעייתא ששים, לאתערותא דצדיק ושש, וכלא אתרמזי בצדיק דביה גלגול, ועוד יסוד תמן יו"ד, דאתגלגל ביה ונח ביה מפל גלגולין דאתגלגל, ובגין דא (שם ב ב) ויכל אלהי"ם פיום השביעי מלאכתו אשר עשה, ואות ו' דגלגול ביה סליק צדיק לשתין רבוא, בצדיק אינון שית, ובעמודא דאמצעייתא סליק לשתין, ובכתר עלאה דאיהו א סליק לשתין רבוא, ודא איהו דור הולך ודור בא.

אמר ליה רבי שמעון והא סבא אמר דאיהו גלגול ביסוד איהו, ותמן י' דמתגלגל ביה ושריא עליה ונח ביה מההוא טרחא דגלגולא דטרח בשית יומי, דסלקין לשית באת ו', ולשתיין ביי שית זמנין עשר, ולשית אלפין באלת, ולשתיין רבוא בכתר עלאה, ודא איהו דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת.

ובכל זמנא דאתי ואזיל שעתא קיימא ליה, הדא הוא דכתיב והארץ לעולם עומדת, דלהאי בת זוגיה בן גילו, אמר בכל אתר ובכל גלגולא ובכל שעתא, אף על גב דאזיל ואתי בכמה גלגולין, האי איהו צדיק וטוב לו, ולמאן דשעתא דיליה לא קיימא ליה אלא שעתא אחרא דלאו בת זוגיה קיימא ליה, והאי איהו צדיק ורע לו, כמה דאוקמוה מארי מתניתין כל מי שדוחק את השעה השעה דוחקתו.

אמר ליה רבי אלעזר, והא ר' פדת צדיק גמור תוה, ואמאי לא נפל בשעתא דיליה דאיהי בת זוגיה בן גילו, אמר ליה ברי אית גלגולא דמחייב ליה הנפיל במזליה דאיהו בן גילו, דאתמר ביה (דברים ח ט) ארץ אשר לא במספנת תאכל בה לחם, דאיהי שעתא דמזוני ושעתא דחיי ובני, ואית גלגולא דמחייב ליה דלא נפיל בשעתא דמזוני דאיהי בת גילו, אף על גב דעביד כמה זכרון בעלמא, ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא מלתא, דגלגולא גרים ליה כאלו במזלא תליא מלתא.

ומה דאמר אי בעית דאחריב לעלמא וחדר אבריה ואפשר הנפלת בשעתא דמזוני, הכי שמענא בודאי דכל צדיק וצדיק יש לו עולם בפני עצמו, דא גופא דבר נש דאתקרי עולם קטן, ובגין כד אתמר אי בעית דאחריב לעלמא, ואייתי ליה בגלגולא אחרא, ואולי הנפלת בשעתא דמזוני.

אדחכי הא סבא דסבין עתיקא דעתיקין קא נחית לגביה, ואמר עולם דכל צדיק דא שכנינתא, כד אסתלק מינה עמודא דאמצעייתא ואשתארת חריבה, ובגינה אתמר תבעי דאחריב עלמא, דכל ספירה וספירה אתקריאת גלגל, ועם ו' איהו גלגול, ושית ספירן באתנון סלקין לשתיין רבוא, ודא איהו דור הולך ודור בא, ולית דור פחות משתיין רבוא, והארץ לעולם עומדת דא שכנינתא.

דאיהי אתקריאת אולי, ועלה אתמר כולי האי ואולי דזכי לשעתא דמזוני, ועלה אתמר (דניאל ח ב) על אוכל אולי, דכבר אתחייב קדם דייתי לעלמא דאיהי שכנינתא תתאה, והא אתחייב בספירה דאיהי לעילא מינה, עד דאתתקון לההוא אתר דאתנטיל בר נש נשמתייה, לית ליה תקנה בשכנינתא תתאה, דאיהי שעתא דכלהו, ובגין דא שעתא לא קיימא ליה, ואם תליא במזלא עלאה אפילו דיעביד כמה זכרון לאו בזכותא תליא מלתא, דהא מחוייב איהו מלעילא, אמר רבי שמעון מהכא משמע גלגולא דתליא (ד' ק ע"ב) בשכנינתא דאיהו במיניה, אבל אם אחרת יקח לו (שמות כא ו), אם תהוא רוחא ייתי בגופא אחרא, דהא לאו איהו מיניה, מה פתיב ביה קיימא ליה שעתא תמן ואיהי בת זוגיה, אמר, ודאי קיימא ליה שעתא דאיהי בת זוגיה דאתגלגל עמיה, אם לא קיימא ביה שארה פסותה ועונתה לא יגרע, שארה דא גלגולא קדמאה, שאר בשרו,

כסותה פי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו (שם כב כו) דא גלגולא תניינא, ועונתה אדם יחודא דיליה דאיהו גלגולא תליתאה.

אמר רבי שמעון סבא סבא פתח מלין יתיר דהא סתימין מלין דילך, אמר ליה ההוא סבא, שארה דא מזונא מסטרא דימינא דמתמן פל מזונא קא אתיא, הדא הוא דכתיב (תהלים קמה טז) פותח את ידי ומשביע לכל חי רצון.

כסותה מסטרא דשמאלא דאיהו כסות עינים, דמתמן עריין לשמאלא, בגין דסטרא שמאלא תמן פגימו, הדא הוא דכתיב (ירמיה א יד) מצפון תפתח הרעה, ובגין דא אתמר ביצחק (בראשית כז א) ויהי פי זקן יצחק ותכהין עיניו מראות, ותמן צריך פסוייא, ומתשה ביה הוא אתמר ביה (שמות ג ו) ויסתר משה פניו פי ירא מהביט אל האלהים, ובגין דא ציצית ותפילין אינון פסויא דילך, הדא הוא דכתיב פי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו, (ובעור התפילין, כסותה לבדה היא שמלתו לעורו), בעור התפילין, כסותה על ארבע פנפות כסותה אשר תכסה בה (דברים כב יב).

ועונתה מסטרא דעמודא דאמצעיתא דאיהו ישראל שמע ישראל, לתמן יחודא דילך, הדא הוא דכתיב (שמות כא יא) ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף, דהן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר (איוב לג כט).

אבא דאיהו חכמה באלין תלת נחית בגלגול, והא כתיב באדם וחוה דסלקין במטה שנים וירדו שבע, אמר ודאי הכי איהו דאינון אדם וחוה, קין ותאומתו, הבל ותרין תאומותיו, וקין בגין דהוה להבל תרין תאומות וליה לא הוה אלא חו, קני להבל, ודא גרים ליה פי שבע יפול צדיק וקם (משלי כד טז), דחב בשכינתא דאיהו בת שבע, ובגין דא נפל בשבע, דאתתא גרים לה מיתה, ודא ירידה דיליה דנחיתת שכינתא תתאה מאתרהא.

ולבתר דאשתרש בה (נ"א דאשתמש בהא) אילנא, ונחית תמן נביעו למעבד איבא דאיהו פריה ורביה, דא גרים אדם דאתפרי בדיוקניה, דאסתלק נביעו משכינתא תתאה ומשבע דרגין דיליה, לבתר דנחיתו תמן, פלא סליק לאתריה, ורזא איהו וקם.

ומאי הוה נביעו דאסתלק מגיה, ו' דאסתלק עד אין סוף דאיהו מזלא עלאה, דנחית ליה ו' דאיהו אבא לאתריה, ולבתר סליק אבא כל פריה לאתריה. (נ"א דנחית לון דאיהו אבא לבריה, ולבתר סליק אבא מבריה לאתריה).

(כל זה מיותר) דאיהו שעטא דקיימא ליה זכאה איהו מאן דקיימא ליה ולא דחיקא ליה שעטא כמה דאוקמוהו כל הדוחק את השעה שעה דוחקתו והא רבי פדת דדחיקא ליה שעטא אמר ליה קודשא בריך הוא אי בעית דאחריב עלמא ואפשר הנפלת בשעטא דמזוני אמר ליה בוצינא קדישא פולי האי אמאי אמר ליה דא רזא רברבא שמענא דבר נש דאתי בגלגולא ואתחייב למאריה קדם הייתי לעלמא אף על גב דיעביד כמה זכוון לאו בזכותיה תליא מלתא דהא מזליה גרים ליה ומה דאמר אי בעית דאחריב לעלמא ואפשר הנפלת בשעטא דמזוני

בְּיָדָי הָכִי שְׁמַעְנָא דְכָל צַדִּיקָא וְצַדִּיקָא אֵית לִיה עוֹלָם בְּפִנֵי עַצְמוֹ וְדָא גּוֹפָא דְבַר נִשְׁ דְּאִתְקַרֵי
עוֹלָם קִטְוִן וּבְגִין דָּא אָמַר אֵי בְעִית דְּאִתְרַבֵּיה לְעֵלְמָא וְאִיִּיתִי לִיה בְּגוֹפָא אַחְרָא וְאִפְשַׁר דְּנִפְלֵת
בְּשַׁעְתָּא דְּמִזוּנֵי אָמַר לִיה וְהָא פְתִיב (שמות כא י) אִם אַחְרֵת יִקַּח לוֹ שְׂאֵרָה פְסוּתָהּ וְעוֹנֵתָהּ לֹא יִגְרַע
וְהוּן פֶּל אֵלֶּה יַפְעֵל אִ"ל וְכוּ' וְאִם שְׁלֹשׁ אֵלֶּה לֹא יַעֲשֶׂה לָּהּ וְיִצְאָה חַנּוּם אִין כְּסָף (שם). אָמַר לִיה
וְדָא אִתְגַּלִּי הָכָא רְזָא עֲלָאָה פְּמָה דְּאוּקְמוּהוּ מְאָרִי מִתְנִיתִין אֲשַׁתּוּ פְּגוּפּוּ דְמִיָּא וְאֲשַׁתְּפַח דְּאִיְהִי
חַיִּים דִּילִיָּה הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (קהלת ט ט) רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבַּת עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים
בָּהּ (משלי ג יח), (דף קא ע"א) וְאִיְהִי פְרָנְסָה דִּילִיָּה הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (דברים ח ט) אַרְצֵךְ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְפְּנוֹת
תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם וְכוּ' וּמִיָּנָה בְּנֵי חַיִּי וּמִזוּנֵי ע"כ).

וְלִקְבֹּל אֲלִין גְּלַגּוּלִין שְׁנׁוּי מְקוּם וְשְׁנׁוּי הַשֵּׁם וְשְׁנׁוּי מַעֲשָׂה, שְׁנׁוּי מְקוּם פְּגוּוּנָא דְקוּדְשָׁא פְּרִידָּה
הוּא, דְּאִתְמַר בִּיה (ישעיה כו כא) הִנֵּה יְהו"ה יוֹצֵא מִמְקוּמוֹ, וְכַד נִפְיָק אֲשַׁתְּנִי מְדִינָא לְרַחְמֵי וּמְרַחְמֵי
לְדִינָא, פְּמָה דְּאוּקְמוּהוּ מְאָרִי מִתְנִיתִין לֹא כְּשִׂאֲנִי נְכֹתֵב אֲנִי נְקָרָא, בְּעוֹלָם הָכָא דְּאִיְהוּ אִתְרִיָּה
נְכֹתֵב בִּיהו"ה וְנְקָרָא בִּיהו"ה, בְּעוֹלָם הַזֶּה נְכֹתֵב בִּיהו"ה וְנְקָרָא בְּאֲדִנִי, דָּא שְׁנׁוּי מְקוּם לְבַר
מֵאִתְרִיָּה, דְּאִיְהוּ עֲלְמָא דְּאִתִּי, עֲלְמָא דְּאִתִּי לִית בִּיה שְׁנׁוּיָא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (מלאכי ג ו) אֲנִי יְהו"ה
לֹא שְׁנִיתִי, נְכֹתֵב בְּשֵׁם יְהו"ה וְנְקָרָא בְּשֵׁם יְהו"ה, אִתְקַרֵי יְהו"ה רַחְמֵי, לְבַר מֵאִתְרִיָּה אֲשַׁתְּנִי
וְאִתְקַרֵי אֲדִנִי וְאִתְקַרֵי דִין, וְדָא רְזָא עוֹמֵד מִכְּפָא רַחְמִים וְיוֹשֵׁב עַל פְּסָא דִין.

שְׁנׁוּי הַשֵּׁם דָּא מַעֲפִין, דְּאִיְהוּ בְּאִתְ בִּי"ש יְהו"ה, שְׁנׁוּי מַעֲשָׂה דָּא שְׁפַת, דְּצַרִּידָּה כָּל כְּלָאֲחַר יָד,
כָּל דְּאִיְהוּ צַדִּיק, אַחַר יָד דְּאִיְהִי שְׁכִינְתָּא, דָּא שְׁנׁוּי מַעֲשָׂה, וּבְזִמְנָא דְּאִיְהוּ כְּלָאֲחַר יָד לִית תַּמָּן
סְגִידוֹ, דְּאִתְמַר בִּיה כָּל הַפּוֹרֵעַ פּוֹרֵעַ בְּבִרוּתֵי, תַּעֲלֵא בְּעִידְנִיָּה סְגִיד לִיה, דְּבְזִמְנָא דְּאִיְהוּ כְּלָאֲחַר
יָד אִתְעַבִּיד זָנָב, וְעַם כָּל דָּא דְּאָמַר תַּעֲלֵא בְּעִידְנִיָּה סְגִיד לִיה בְּאִתְרִיָּה, אֲבָל חוּץ מֵאִתְרִיָּה הוּי
זָנָב לְאִרְיוֹת וְאֵל תְּהִי רֹאשׁ לְשׁוּעָלִים.

הִדָּא צַדִּיק גְּמוּר אַף עַל גַּב הַנְּחִית מְדִינָהּ וְאִתְעַבִּיד זָנָב לְאִרְיוֹת, עֲלִיָּה אִתְמַר (תהלים לו כה)
לֹא רָאִיתִי צַדִּיק נֶעְזֵב, מֵאִי זָנָב דִּילִיָּה תְּהִיָּא קוּצָא דְּאִתְ ד' מִן אַח"ד דְּאִיְהִי י' זְעִירָא שְׁכִינְתָּא
תַּתְּאָה, עֲלִיָּה אִתְמַר (משלי כד טז) כִּי שָׁבַע יְפוּל צַדִּיק וְקָם.

תָּא חֲזִי גְלַגּוּל דְּאִת ו' אִיְהוּ דְּנִפְיָק בְּשַׁעְתִּיָּה, דְּעֲלִיָּה אִתְמַר מְזֵל שְׁעָה גוֹרָם, פְּמָה דְּאוּקְמוּהּ אִין
מְזֵל יוֹם גוֹרָם אֲלָא מְזֵל שְׁעָה גוֹרָם, בְּאֲבָרְהָם מַה פְּתִיב בִּיה כַּד אִתְיָא בְּגְלַגּוּלָא, (בראשית יט כז)
וְיִשְׁכֵּם אֲבָרְהָם בְּבִקְרָא אֵל הַמָּקוֹם, וּבְגִין לְאִקְדָּמָא לָּהּ יַעֲחֵק מַה פְּתִיב בִּיה בְּגְלַגּוּלָא, (שם כד סג)
וְיִצְא יַעֲחֵק לְשׁוּחַ בְּשֻׁדָּה לְפָנוֹת עָרֵב, נִפְק לְגַבְּהָ לְחַקְלָא, בְּגִין דְּאִתְמַר בִּיה (ירמיה ט ט) מִי יִתְנַנְּנִי
בְּמִדְבַר מְלוֹן אוֹרְחִים, חַד אִקְדִּים לְפִשְׁפִּשָׁא בְּהָ בְּצַפְרָא, וְתִנְיָנָא לְפִשְׁפִּשָׁא בְּהָ בְּרַמְשָׁא, יַעֲקֹב
מַה פְּתִיב בִּיה (בראשית כה יא) וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם, פָּגַע בְּהָ, זְפָאָה אִיְהוּ מֵאֵן דְּפָגַע כְּגוֹן יַעֲקֹב, דְּעֲלִיָּה
אִתְמַר (שם) וַיִּלָּן שָׁם, וְתִהְיֶה לִינָה הוּא לְיוֹנָה, מְיָד דְּאִעֲרַע בְּהָ (שם לב ב) וַיִּפְגַּעוּ בּוֹ מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים,
וְעַם כָּל דָּא דְּפָגַע בְּהָ הוּא נְטִיר לָּהּ, וְלֹא אִתְאֲחַד עִמָּה עַד דְּאִתָּא בְּעֲלָהּ, וְדָא אִיְהוּ (שם כח יא) וַיִּלָּן
שָׁם כִּי בָּא הַשֶּׁמֶשׁ, דְּבְגִינִיָּה (שם לב לב) וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ, דְּאִיְהוּ מִשָּׁה דְּאִתָּא בִּיה בְּגְלַגּוּלָא רֹחִיָּה

דמשה, ובגין דא יעקב ומשה הוו קיימי בדרגא חדא בעמודא דאמצעייתא, אבל דא בגופא ודא
בנשמתא, ובגין דא לית שעטא קיימא לכל בר נש דאיהי נשכנתא בלא בעלה.

ובגין דא כד דחיקת ליה שעטא לרבי פדת, ואמר אי בעית דאחרביה לעלמא ואפשר הנפלת
בשעטא דמזוני, ואולי הנפלת מאי ואולי, אלא ואולי אי בעי קודשא בריה הוא הנפלת בשעטא
דמזוני, דהא אתתיה עביד, ואולי אי בעי בעלה דהוי קיימא מה דאיהי עבדת בלא רשותא
דבעלה.

ובגוונא דא לית שעטא קיימא דאיהי נשכנתא לכהוא בר נש, אלא אם ייתי בגלגולא כההוא
בר נש דההיא שעטא, ורזא דמלה (ויקרא טז א) בזאת יבא אהרן אל הקדש, ובלא בעלה אתמר (שם
ב) ואל יבא בכל עת אל הקדש (במדבר א נא), והזר הקרב יומת, ולית מיתה אלא עניותא, והאי זר
לאו בזר אחרא דמום זר, אלא זר מבעלה.

זפאה מאן דאיערע בשעטא דאתברי מימי בראשית, דכל נשמתא אית לה עת זמן
בגלגולא, כמה דאמר קהלת (קהלת ג א) לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים, ודא נשכנתא תתאה
דאיהי זמן ועדן לכל ספירה וספירה, ולכל גלגולא וגלגולא, ואיהי עדן ועדנין ופלג עדן, עידן
דכל עדנין שפיר, מאי ופלג עדן, אלא כגון פלג המנחה, בשמאלא אתפלגת לדינא, ובמינא
לרחמי, בעמודא דאמצעייתא אשתלמת, וכד אתפלגת בימינא ושמאלא אתמר בה לאסתר
(אסתר ג א) מה בקשתך עד חצי המלכות ותעשי, ואיהו כ"ח יהו"ה, פלגו דילה יד ימין, ופלגו דילה
יד שמאל, ולקבל תרוייהו אדבר קהלת בה כ"ח זמנין עת. (דף קא ע"ב) דא הוא דכתיב (קהלת ג ב)
עת ללדת ועת למות עת לטעת וכו', ואינון י"ד י"ה יד ימינא רחמי, ללדת לטעת לרפוא לבנות
לשחוק לרקוד כנוס אבנים לחבוק לבקש לשמור לתפור לדבר לאהוב שלום. יד שמאלא דינא
למדן, למות לעקור להרוג לפרוץ לבבות ספור להשליך אבנים לרחוק לאבד להשליך לקרוע
לחשות לשנוא מלחמה, יד ימינא איהי פשוטה לקבל נשבים, דכתיב (שמות יד ח) ובני ישראל
יוצאים ביד רמה, (שם טו ו) ימינה יהו"ה נאדרי בכח, יד ימינא רחמי. יד שמאלא דינא, דכתיב (שם
ט א) הנה יד יהו"ה הונה, (דברים ב טו) יד יהו"ה היתה בם להם.

ובגין דא אית עת רצון ואתמר בה (ויקרא טז א) בזאת יבא אהרן אל הקדש, ואית עת דדינא
דאתמר בה (שם ב) ואל יבא בכל עת אל הקדש, ובגין דא אינון כ"ח יומי דסיחרא, י"ד יומין איהי
שלימתא, וי"ד חסרה, ומאן דאתייליד ביומי שלימותא איהו שלים בפנין בחי ובעותרא במזוני
בחדוה בשלוה בבנינא, בכל י"ד עתות טב. ומאן דאתייליד בזמנא דאיהי חסרה, בכל י"ד יומין
אלין איהו חסר בכלהו, איהו עניא מסבנא בלא מזוני ובלא חי. ומאן דאתייליד באמצעייתא
יהא בינוני.

וכל דא מאן גרים דאתייליד ברישא או בסופא או באמצעייתא, דא גלגול דילה דמחייב ליה,
(ומאן גרם דא דאתייליד תמן בגין דמזליה גרים דאתחייב מלעילא) קדם דאתייליד לעלמא, ובגין דא אמר לרבי
פדת דאי בעי דאחריב לעלמא וכו', (ומאן דאתייליד בחסוונא דסיחרא בכל י"ד יומין איהו חסר דמזליה גרים ולהאי

בר נש קשין לו מזונותיו פקריעת ים סוף), (נ"א אפשר דנפלת בשעתא דמזונא, דלהאי בר נש דאתייליד בי"ד שמואלא קשין
מזונותיו פקריעת ים סוף, דמזונא דנשמתא אורייתא, מזונא דגופא נהמא, בין פהאי ובין פהאי קשין מזונותיו), בגין דאינון
מסטרוא דדינא דאתפרי בדינא דאיהו אדנ"י, ומאן דאתפרי פרחמי דאיהו יהו"ה, לאו אינון
קשין מזונותיו, ומזונא דנשמתא אורייתא, מזונא דגופא נהמא מחמשת המינין.

ומאן דאיהו מסטרוא דאדם דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, אתמר ביה (בראשית א כו) וירדו בדרגת הים
וכו', בכלא שליט כמה דאתפרי בשמיא ובארעא ובנימא, ועליה אתמר (קהלת ג טו) מה שהיה כבר
הוא, מה שהיה קדם דייתי להאי עלמא, כמה דאת אמר (שם א ט) אין כל חדש תחת השמש, כבר
הוא מחוייב למיהוי פהאי עלמא, כמה דאת אמר (ירמיה א ה) בטרם אצרה בבטן ידעתיך, ואשר
להיות כבר היה (קהלת ג טו), ואשר איהו למיהוי פהאי עלמא, כבר הוא מחוייב למיהוי קדם דייתי
לעלמא הכא בגלגולא.

והאלהים יבקש את נרדף (שם), זה הבל דאיהו נרדף מקיז, וקם קיז וקטל ליה, הדא הוא דכתיב
(בראשית ד ח) ויקם קיז אל הבל אחיו ויהרגהו, ויקם ודאי, דהיה הבל עליה, וקם קיז ויהרגהו, קיז
אתקרי על שם דקני על אחוה, בגין דחזא יקרריה ותוקפיה לעילא, דקרפניה אסתלק לאתר
דעתיק יומין, דאתמר ביה (דניאל ז ט) ועתיק יומין יתיב וכו', וקרפניה הוה מבכורות צאנו, ואתקבל
ליה ברעוא.

אמר ליה, אם פן דקרפנא דיליה אתקבל, אמאי אתייהיב חילא לקיז למקטליה, (בגין דא יש
הבל אשר נעשה על הארץ וגומר (קהלת ח יד) אמאי), אמר ליה הכא ודאי רזא עלאה, דאיהו הוה
דרגא דעין הדעת טוב ורע דחאב ביה, ובמה דחאב ביה קביל ענשיה פהאי עלמא, ובמהווא
קרפנא דאתקביל מניה אשתזיב מענשא דהווא עלמא, דתרי ענשי הוה מחוייב חד לעילא וחד
לתתא, הדא הוא דכתיב (בראשית ב יז) כי ביום אכלך ממנו מות תמות. (דף קב ע"א) אמר ליה, והא
אדם הוה דחאב פהאי אילנא, אמר ליה עובדא דאבות הוה ליה ומת, אמר ליה כי ביום אכלך
ממנו פתיב, אמר ליה פהווא יום הציץ ומת.

אמר רבי שמעון בגין דא פתיב (קהלת ח יד) יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים שמגיע
אליהם כמעשה הרשעים וגומר, והכא אתרמיז צדיק ורע לו רשע וטוב לו, צדיק ורע לו הכא
אתרמיז, יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים, ודא רזא דצדיק דאערע ליה כמעשה
הרשעים, לאו דאיהו רשע ולא פן רשע אלא כמעשה הרשעים דחב בעובדא דחייביא, דאינון
סמא"ל ונחש, אירע ליה עובדא דלהוון, והאי איהו רזא פוקד עון אבות על פנים (שמות כ ה), בגין
דמעשה אבותיהם בידיהם, דא גרים להבל מיתה, ומת פלא בן, ובגין דא אזיל בגלגולא, שייך
דמשה איהו ש"ת מתמן רווח שייך (ס"א ש"ת), הדא הוא דכתיב (בראשית ד כה) כי שנת לי אלהים
זרע אחר תחת הבל כי הרגו קיז, תחת הבל ודאי, דהבל רכיב עליה, ואתעביד שנת הרפכה ליה,
ואיהי סיומא דאלפא ביתא, ובגין דא תחת הבל.

הכל הלב, ועליה אתמר הלב רואה, ואיהו ה' ממשה, והלב איהו לשמאלא דאיהו אלהי"ם, הלב מבין, ואיהו סתיר בגנינא ונפלת בגיניה, ובגין דא ויסתר משה פניו פי ירא מהביט אל האלהי"ם (שמות ג ו), בגין דתמן הוה דחב באלהי"ם, דאיהו אלהי"ם דעובדא דבראשית, ודא איהו דחב במעשה, לבת אש ברמא דמלכא דחב ביה, ואתבייש פסי ליה בדיליה (ס"א בחיליה) בלשת, ומה דהוה שית אתחבר עמיה ב' ואתעביד בלשת, ודא איהו יר"א בש"ת, ועוד שית פא"ת ב"ש אינון אב, ש"ת לבתר דזכה פאת יו"ד, ברא שית, ואיהו יו"ד דאתמר ביה (משלי ח כה) יהו"ה קנני ראשית הרפז, דאיהו עשרה דורות, ותב לה לאתרה, אתקרי בראשית, ומתמן זכה לאורייתא דאתייהבת על ידיה.

והאי י' איהו מייעקב וי' מישראל, י' מאדנ"י י' מיהו"ה, שי"ן ממשה איהו משת תמן רווח לה, וכד אזל לשם רווח תמן תרין אתוון ש"ם, וכד אזל עשרה דורות עד אברהם תמן רווח ה' דיליה, ואתקרי מש"ה, ורזא דמלה מוליד לימין משה זרוע תפארתו בוקע מים מפניהם לעשות לו שם עולם (ישעיה סג יב), ובה אפיק לבנוי מגלותא, ובה מחא למצראי, הדא הוא דכתיב (שמות ט ג) הנה יד יהו"ה הויה, ה' חמש אצבעין, ובה בקע ימא, ודא איהו בוקע מים מפניהם, ובה עתיד למחוי בוקע ימא דאורייתא מימינא, ההוא זמנא מה דהוה לשמאלא בלבא הוה הכל דאיהו הלב, הכל אסתלק לימינא, ומתמן סליק למוחא דאיהו חכמה, דהא לבא איהו אימא עלאה, עלה אתמר הלב מבין, ולבתר נחית על ארעא לנחתא אורייתא על ארעא.

ובגין דא יש הכל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים, דא אדם והכל, דדא חב במחשבה ובעובדא, ודא חאב במחשבה ובעובדא, במחשבה איהו י', עליה אתמר (במדבר יד כב) וינסו אותי זה עשר פעמים, ובגין דא פד אתא אדם בגלגול באברהם, אתנסי ביה בעשר נסיוניו, ובגין דחאב במעשה פד אתגלגל ביצחק נתנסה במעשה, באברהם נתנסה במחשבה, וביצחק במעשה, יעקב כליל תרנויהו, מסטרא דיצחק קרא ליה יעקב, מסטרא דאברהם דתמן מחשבה קרא ליה ישראל, דאפא אתגלגל באברהם דאיהו לימינא, ואפא ביצחק דאיהו לשמאלא, יעקב בגין דאיהו כליל תרנויהו אפא ואפא, אתמר ביה ישראל עלה במחשבה בכתר עליון דאיהו מחשבה סתימא, וכד אתא אדם אצטרף באברהם, ואתפשטו שרשוי בארעא, ורזא דמלה (משלי יז) מצרף לפסר וכור לזהב (משלי יז א), מצרף לפסר דא אברהם, וכור לזהב (דף קב ע"ב) דא יצחק, ובוחן לבות יהו"ה (שם) דא יעקב, לית ספירה דלא אתגלגל אדם עלאה, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, פ"ח מ"ה חכמה ודאי, בגין לצרפא וללבנא לאדם דברא בדיוקניה לתתא, ואציל ביה אצילותיה, וכל טרחא דלעילא לא הוה באדם אלא בגין אצילות דאדם דלעילא, דדא ברא תליא.

אמר רבי אלעזר אם פן מאי וישוב לימי עולמיו (איוב לג כה) (ובגין דא ישראל עלה במחשבה, אמר ליה מנלן דאברהם תמן במחשבה, אמר ליה לאו למגנא תקינו מארי מתניתין הרופצה לתחכים ידרים דאיהו חכמה ואיהו מחשבה, באברהם אתלבן אדם, וביצחק אצטרף, ורזא

דמלך מצרף לכסף וכור לזהב, מצרף לכסף דא אברהם, וכור לזהב דא יצחק, ובוחן לפות יהו"ה דא יעקב, והן כל אלה יפעל אל פפעמים שלש עם גבר (שם כט), אמר ליה אם פן מאי וישוב לימי עלומיו).

אמר ליה לאילנא דהנה קשיש יומין ואתיבשו ענפין דיליה, קציעו ליה ואצמח בשרשוי, דקמו מניה ענפין חדתין פקדמיתא, פגוונא דהנה בעולמו, ודא איהו וישוב לימי עלומיו, ודא הנה חלמא דחזא נבוכדנצר בחלמיה, אילנא רבא ותקיף (דניאל ד ט), ובסוף חלמיה הנה אמר (שם יא) גהו אילנא וקציעו ענפיה, ולבתר אמר (שם יב) פרם עקר שרשוהי בארעא שבוקו, ולית אילן הכא אלא אדם עלאה, דאתמר ביה (דברים כ ט) כי האדם עץ השדה, והאי אילנא קודשא בריה הוא אנטע ליה בכמה דרין ולא אצלח.

(עד דנטע ליה בארעא דישראל, וארביב ליה בתלת אבהן ואצלח תמן, ובגין דא הן כל אלה יפעל אל פפעמים שלש עם גבר, מיד דאצלח תמן ואחיד תמן, אתפשטו שרשוי על ארעא דאיהי שכנתא, ואסתלקו ענפוי בכל רקיעין, ובכל מרכבין נשמתין ומלאכיא וחיוון ושרפים ואופנים, עד דאתחזר פקדמיתא (ס"א עד אין סוף), והא אוקמוה עץ החיים מהלך ת"ק שנה, (דניאל ד ט) רבא אילנא ותקיף ורומיה מטי לשמיה, וחזותיה לסוף כל ארעא, תחותיה תטלל כל חיות פרא, ובענפוי ידורון צפרי שמיה, דאינון נשמתין קדישין, ומניה יתזן כל בשרא).

וארביב ליה עד אלה דור, פגוונא דשכנתא דאיהי סליקת לאלה דור בעשר ספירן, דבהון סליקא עשר זמנין מאה, עד דסליקת בהון לאלה דור, ומיד דאצלח אילנא בארעא נחית אילנא מלעילא, שרשוי בארעא דאיהי שכנתא, ואתרביאו תמן ענפוי עד אין סוף, ואתפשטו בה שרשוי עד אין תכלית, בההוא זמנא אתרבי אילנא פמלקדמין, הדא הוא דכתיב רבא אילנא ותקיף ורומיה מטי לשמיה, וחזותיה לסוף כל ארעא, ומניה יתזן כל בני אדם דלתתא, בההוא זמנא אתרבי אילנא פמלקדמין, הדא הוא דכתיב רבא אילנא ותקיף וכו', חיות פרא אליו חיות הקדש, צפרי שמיה אליו נשמתין, ומניה יתזן כל בשרא לתתא. דבזמנא דחב אדם ונהה מקציץ בנטיעות, כביכול פאלו אעקר חיון ומלאכים ושרפים ואופנים מאתריהון, ולא הנה מאן דמקבל צלותין, דאתמר בהון (קהלת י ט) כי עוף השמים יוליד את הקול, ובעל הפנפים יגיד דבר, מאי יגיד דבר, בצלותין וזכוון דישראל.

אמר ליה רבי אלעזר, בודאי עלאין ותתאין הוו תליין באדם קדמאה, ולאן למגנא אוקמוה מארי מתניתין, לעולם יראה האדם על עצמו פאלו כל העולם תלוי עליו, אכל בר נש דטרח עליה קודשא בריה הוא בגלגולא ולא אצלח באתריה, אעקר ליה מאתריה ושוי ליה באתר אחרא, ושני ליה אתר, ורזא דמלך (דף קג ע"א) ועפר אחר יקח וטח את הבית (ויקרא יד מה), ודא שנוי מקום, (כאן חסר והוא בתיקוני ז"ח) אם אצלח מוטב, ואם לא אצלח אעקר ליה מתמן וארביב ליה באתר אחרא, ושני שמיה ודא שנוי השם, אם אצלח מוטב ואי לא אצלח אעקר ליה מתמן, ודא ונתץ

את הבית את אבניו ואת עציו (שם מח ז), ונטע ליה באתר אחרא, ושני עובדוי מפל מה דהוה
בקדמיתא, ומפל ציורין דיליה, משנה פניו ותשלחהו (איוב יד כ).

הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר (שם לג כט), קרקע דנטע ליה תמן ואצלה ומתפשט
ענפוי ושרשוי עד אלה דור דא שכינתא, ודא שנוי מעשה, ועד פמה זמנין עד אלה, פמה דאת
אמר (תהלים קה ח) דבר צוה לאלה דור, ועליה אתמר (שיר ח יב) האלה לה שלמה, ואינון אלה עלמין,
דנטע ליה עד דאצלה וארביב ליה תמן, ורזא דמלה ועשה חסד לאלפים (שמות כו), למאן לאהבו,
ולשמרי מצותיו לאלה דור (דברים ו ט).

אמר ליה, ולרשיעיא מאי, דהא פתיב (קהלת א י) ובבן ראיתי רשעים קבורים וכו', מה תימא
בהון, אמר ליה שמענא בהון רזא יפול מצדה אלה וגומר (תהלים צא ז), הכי אמרו לי ברמיזא, אמר
ליה אי הכי מאי אשר קומטו בלא עת וגומר (איוב כב טז), אמר ליה אלן תשע מאה ושבעים
וארבעה דרין דאתקמטו ואתלקו קדם זמנייהו, ודא איהו אשר קומטו בלא עת, דאתלקו
קדם זמנייהו, וזריק לון קודשא בריך הוא על כל דרא ודרא, דא איהו נהר יצק יסודם (שם), ודא
הוא רזא, דאין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שפגות, וכדין חדתין עתידין למיתי, אדהכי
אתלק סבא, אמר רבי שמעון לחבריאי, חבריאי, ודאי האי סבא דסבין אדם עלאה, זפאה דרא
דהאי רזא אתגלייא ביה.

(נוסח אחר וזה לשונו והוא מכתב יד).

עובדא הנה, דחד בר נש חגר בלא רגלין, אשפח לתרין חפימין דלא הוי בכל דרא חפימין
פנותיהו, אערע בהו תהוא חגר, אמר לון שלמא עליכו רבנן, (שמענא עליכו דאתון חפימי דרא), אנה
אתון אזלין, אמרו ליה לדוה פלן, וערב שבת הוה, אמר לון אף על גב דאתון רכיבין בבועירין
דדהטי סגי ואנא חגר בלא רגלין, אי אתון בעיתו אנא אקדם לכו לתקנא לכו שבתא, תווחו
אמרו ליה והלא את חגר ואיך את יכיל לאקדמא לבועירן דדהטי טובא, אמר לון שמא דמ"ב
אתון ודליג לון ת"ק פרסי ברגעא חדא.

אשפחו גרמייהו לפום מערתא חדא, ופתורא לשמאלא, בכל מעדני עלמא עלהא, ומנרתא
לדרום בשבעה גרין עלהא, ומטה דכספא ודהבא ואבנין יקירין למערב בין צפון לדרום,
וכרסייא למזרח, ותלת מאה תלמידין על תהוא פתורא, פתר דאכלו בלהו ואינון חפימי עמהון,
קם תהוא חגר ופשט גרמיה מההוא גופא בלא רגלין, ואתלבש בגופא דאנפוי זהירין כזוהרא
דאתמר ביה (דניאל יב ג) והמשפלים יזהרו וכו', ואנפי תלמידוי נהירין כככבים לעולם ועד, והו
פתחין ספרא דקהלת, וקרין ביה (קהלת א ב) הבל הבלים אמר קהלת וכו', והו חזרין פמה זמנין,
אמרו ליה אינון חפימי דרא וכי שלמה לא עבד קרא אחרא בקהלת, על להו תהוא דאתחזי
חגר בארחה, לשבעה היכלין מכספא ודהבא ואבנין יקירין, ובהיכלא שבעה פרסיין דארבע
חינון, ויונה תמן דכספא ועטרה דדהבא על רישה, וכתוב בה כל מאן דלא ידע באלין הבלים
עליה פתיב (במדבר א נא) והזר הקרב ימת, אינון חפימי דרא מיד דחזו הכי דהוה כתיב בההיא

עטרה חזרו לאחורא. אמר לון ההוא דאתחזי עליהו כחגה, וכי עליכו אתמר דאתון חכימי דרא, לית אתון אלא טפשי דרא, ולא חזיתון בכל למודייכו פי בי חשק (תהלים צא יד) עד אורף ימים אשביעהו לעלמא דכלא אריה, אליו הכלים דקהלת אינון ברוא דשבע שמקו, דבהו מ"ב אתוון, לקבל שבעה יומי בראשית דאית בהו עשר אמין ול"ב אלהים ואינון מ"ב, ועליהו לב דאתמר בהו אלהים האלהים, והינו (קהלת ה ז) וגבוהים עליהם, אליו שבע תיבין אבגית"ן, עליהו אתמר (ישעיה ו ב) שרפים וגומה. והאי שמא איהו סגולתא דיליה לכסאה דנשמתא פד סליקת לעילא בכל ליליא, לאסהדא על עובדין טבין דבר נש, ממלאכי תפלה ומפל מזיקין ורוחין וליליו ושדיו, ובהון פרחת לעילא, בתרין אתוון מפל שם תכסה אנפאה מנהון, ובתרין אתוון תכסה רגלהא, ובתרין אתוון פרחת לעילא, ואוף הכי לרוחא, ואוף הכי לנפשא, ואית שם בן מ"ב בצורת חותמא דשעה נכתב, ואית שם מ"ב בצור דיוקנא דמלכא, חקיק על חותמא, ואית שם מ"ב דאיהו דיוקניה ממש, שם מ"ב דאיהו דיוקניה איהו יהו"ה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, יו"ד וא"ו דל"ת, ה"א אל"ף, וא"ו אל"ף וא"ו, ה"א אל"ף, שם מ"ב דאיהו חותמא, איהו אהי"ה אשר אהי"ה, ציור מ"ב בשעה דא אבגית"ן.

ורשיעיא נשמתהון דשדיו וממזיקין ולא פועלין בהון אלא כישוף ועובדי שדיו פותייהו, בגין דרשיעיא כל שמקו וכל הוני"ן דקודשא בריה הוא וכל מלאכים שנאין לון, ובגין כד לא מועיל לא קמיע ולא שמקו קדישין ולא מלאכיא, דלא תפס אלא מין במינו, ובגין דא (דברים כב ט) לא תזרע פרמך פלאים, דאתמר בהון (ישעיה ה ז) פי כרם יהו"ה עבאו"ת וגומה, עבאו"ת נקודה דיליה יהו"ה, עליה אתמר (דברים י טו) רק באבותיה חש"ק, חול"ם שב"א קמ"ץ, ואינון זרע אברהם יצחק ויעקב, דרגא דלהון חסד פהנא רבא, גבורה לוי, ישראל עמודא דאמצעיתא, בגין דחול"ם פתר על תפארת, קמץ חכמה על חסד, וביה הרוצה להחכים ידרים, ובחכמה אשרי המחפה לתחית המתים, חכמה מהפ"ה קמו בלהו ואשתטחו קמיה וכו'.

פתח כמלקדמין ואמר, (קהלת ח יד) יש הכל אשר נעשה על הארץ וכו', תא חזי שמענא דעובדא הוה בחד בר נש מאינון בעלי קבין, דהוה אזיל בארשא, אערע בתרין חפימין מארי דדרא מארי דתכמתא דאורייתא, אמר לון שלמא עליכו רבנו, שמענא עליכו דאתון חכימי דרא, לאן אתר אזילתון, אמרו ליה לדוד פלן וערב שבת הוה, אמר לון אנא אזילנא תמן (אזיל) ואתקין לכו אתר פי מותבכו, אי אתון בעיתון, אמרו ליה והא אנן בסוסוון ואנת פלא רגליו, איך יתכן למחוי האי, אמר לון אף על גב דאתון רכיבין בבעירי דרהיטי סגי, ואנא חגר פלא רגליו, אי אתון בעיתו אנא אקדם לתקנא לכו שפתא, תוהו, אדחכי אחזרו רישייהו לגביה וקמו ליה (דף קג ע"ב) דהוה רהיט כשרביטא דככבא, עבד לון קפיצה ואשכחו גרמייהו לפום מערתא כהרף עין (ס"א, אמר לון שמא דמ"ב אתוון, דליג לון חמש מאה פרסי ברגעא תדא, אשכחו וכו').

אמר לון רבנו עילו, עאלו אפתריה מערתא גו מערתא, עד דעאלו לחד פרדסא והוה תמן ההוא בעל קבין מתפשט מההוא גופא, והוה מתלבש בגופא אחרא דאנפוי הוה נהרין כשמשא, והוה

יתיב על פֿרסֿיִיא דְמִלְכוּתָא, וְתִלְתַּת מָאָה תִלְמִידוֹי תְּחִזֵּת פֿרֶסֶיִיא לְרַגְלוֹי, וְהוּוּ קָרְאֵן (קהלת א ב) הַבֵּל
הַבְּלִים אָמַר קְהֵלֶת, וְהוּוּ קָרְאֵן הַאי קָרְא וּמְנִין פְּלֵא הוֹשְׁפֵנָא, אָמְרוּ לוֹן אֵינּוֹן חִפְיִמִין מְאָרִי
דְדָרָא, מְאִי הַאי, וְכִי לִית קָרְא אַחֲרָא בְּסִפְר קְהֵלֶת, מִיָּד קָם הוּוּא מְאָרִי קִבִּין דְהוּוּ יְתִיב עַל
פֿרֶסֶיִיא, וְאַחִיד בִּידִיהוֹן, וְאַעִיל לוֹן לְשַׁבְעָה הִיכְלִין, וּבְכַל הִיכְלָא וְהִיכְלָא הוּוּ פְתִיב הַבֵּל הַבְּלִים,
וּבְהִיכְלָא שְׂבִיעָאָה הוּוּ נִשְׂרָא וְעֵטְרָה בְּפּוּמָהָא, וְדַמּוֹת יוֹנָה בְּהַיָּא עֵטְרָה, וְהוּוּ פְתִיב בְּעֵטְרָה
כָּל מָאן דְלֵא יָדַע בְּאַלְיִן הַבְּלִים וּבְרִזָּא דְלַהוֹן, עֲלִיָּה אֲתַמַּר (במדבר א נא) וְהָרָה הַקָּרֵב יוֹמֶת, מִיָּד
אַתְחַזְרוּ אֵינּוֹן לְאַחֲרָא, אָמַר לוֹן הוּוּא בְּעַל קִבִּין אֲתַנּוֹן חִפְיִמִין מְאָרִי דְדָרָא, דְאַזְלִית אַבְתְּרִיכּוּ
עַד פְּעוֹן לְמַנְדַּע יֵת חֲכַמְתִּיכּוּ, וּבְוִדְאִי לֵאוֹ אֲתַנּוֹן חִפְיִמִין, דְוִדְאִי בְּהַאי קָרְא עֲבִידְנָא כָּל בְּנִינָא
דָּא, וּבִיָּה הוּוּנָא טָם עֲלָמָא בְּטִיסָה חֲדָא, וּבְזַמְנָא בְּתַרְיִן, וּבְזַמְנָא בְּתִלְתַּת, וּבְזַמְנָא בְּאַרְבַּע, וּבְזַמְנָא
בְּחַמֶּשָׁא, וּבְזַמְנָא בְּשִׁית, וּבְזַמְנָא בְּשַׁבַּע, וְאַנּוֹן בְּהַאי אֲרַעָא כְּלָהוּ אֲזִילִין בְּעַלְיִן קִבִּין, וְהַאי קָרְא
יְרִיתְנָא מְאַפָּא, וְאַפָּא מְאַבּוּי, עַד דְרָא כְּלָהוּ, יְהֵב לוֹן מְמוּנָא סְגִיא וְשׁוּי לוֹן בְּאַתְרִיָּהוּ פְתַרְרָה עֵין.

וּבְגִין דָּא יֵשׁ הַבֵּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עַל הָאָרֶץ, אָמְרוּ לִיהַּ חֲבַרְיָא רַבִּי אִימָא לֵן שׁוּם רַמְיָא בְּהַאי
קָרְא, דְלֵא אֲתַפְסִיא חֲכַמְתָּא דָּא מִן חֲבַרְיָא, אָמַר לוֹן רַבִּין בּוּדְאִי רָזָא עֲלָאָה אִית תַּמּוֹן, אָבֵל
אִימָא לְכוּ בְרַמְיָא, שְׁבַע הַבְּלִים אֵינּוֹן, וְזַפְּאָה מָאן דְלֵא נְטִיל לְאַגְרִיָּהוּ בְּהַאי עֲלָמָא, וְאַיִנּוֹן
דְכְלִילֵן בְּבַת שְׁבַע, וְאַיִנּוֹן בְּהַאי קָרְא, הַבֵּל (דף טז ע"א) חַד, הַבְּלִים תַּרְיִן הֵא תִלְתַּת, הַבֵּל הַבְּלִים תִּלְתַּת
הַרִי שִׁית, הַבֵּל הַבֵּל הֵא שְׁבַע, וְלַקְבִּלְיָהוּ שְׁבַע שְׁמֵהֶן אַבְגִּית"ץ וְכוּ', אֵילוֹן שְׁבַע הַבְּלִים אֵינּוֹן
כְּפּוּלִים, לְקַבֵּל שְׁבַע שְׂרָגִין דְמְנַרְתָּא, כְּפּוּלִים, דְאַתְמַר בְּהוֹן (זכריה ד ב) שְׁבַעָה וְשַׁבְעָה מוּצְקוֹת,
(וְאַיִנּוֹן) שְׁבַע הַוִּיזִית, דְאַתְמַר בְּהוֹן בְּאַמִּירָה יְהִי אוֹר, וְהוּי מִיָּד, וְלְבוּשִׁין דְאַיִנּוֹן שְׁבַע הַוִּיזִית אֵינּוֹן
שְׁבַע שְׁמֵהֶן אַבְגִּית"ץ וְחֲבַרְוִי, הַבֵּל אִיהוּ לְהַב, הַבְּלִים לְהַבִּים, וְעֲלִיָּהוּ אֲתַמַּר (תהלים כט ז) קוֹל
יְהוָה חוֹצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ, וּמָאן דְיָדַע בְּאַלְיִן הַבְּלִים, כַּד אֲפִיק לוֹן מְפּוּמוֹי וּמְלַבִּיָּה יָדַע לְכוּנָא
בְּשַׁכְּנִתָּא עֲלָאָה, דְכָל הַבְּלִים מִינָה תִלְיִין, וּמְתַלְבְּשֵׁן בְּשַׁכְּנִתָּא תַתְּאָה, דְכְלִיל שְׁבַע שְׁמֵהֶן
אַבְגִּית"ץ וְחֲבַרְוִי, דְאַיִנּוֹן אֲתַנּוֹן דְבְּהוֹן אֲתַבְּרִיאוּ שְׁמִיא וְאַרְעָא, דְאַלְיִן תִּלְיִין בְּאַמִּירָה וְאַלְיִן
בְּעֵשְׂיָה, בְּרִזָּא דְאוֹמַר וְעוֹשָׂה מְיָה, וְאַלְיִן שְׁבַע הַבְּלִים אֵינּוֹן כְּפּוּלִים, לְקַבֵּל שְׁבַע שְׂרָגִין דְמְנַרְתָּא,
כְּפּוּלִים, דְאַתְמַר בְּהוּ (זכריה ד ב) שְׁבַעָה וְשַׁבְעָה מוּצְקוֹת לְנִרוֹת וְגוּ', (אַלְיִן בְּאַמִּירָה וְאַלְיִן בְּעֵשְׂיָה,
וְאַיִנּוֹן י"ה יו"ד ה"א, ו"ה ו"ו ה"א א"א אֲלִין אֵינּוֹן שְׁבַעָה וְשַׁבְעָה מוּצְקוֹת).

(זַפְּאָה עָמָא דְיָדַעִין לְסַלְקָא צְלוֹתִין בְּאַמִּירָה וְעוּבְדָא, וְעֲלִיָּה אֲתַמַּר (ישעיה נא טז) וְאַשִׁים דְבַרִי
בְּפִיד וְכוּ', וְהָא אוֹקְמוּהָ אֵל תַּקְרִי עִמִּי, אָלָא עִמִּי בְּשׁוֹתַפּוֹ, כְּמָה דְאַתְמַר בִּיָּה (תהלים לג ו) בְּדַבַּר
יְהוָה שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ כו', הַכִּי אֲנִת בְּשׁוֹתַפּוֹ עִמִּי, דְבְּמִלּוּלָד אֲתַעֲבִידוּ שְׁמִיא וְאַרְעָא.

וְעוֹד הַבֵּל ה' לֵב, ה' אֲתַפְלִג לְד"ו פְּרַעּוּפִין, ד"ו, ד' אֲרַבַּע רַגְלִין דְכְּרֶסֶיִיא, ו', (מלכים א י ט) שֵׁשׁ
מַעֲלוֹת לְכַסָּא, וְזַפְּאָה אִיהוּ מָאן דְיָרִית נְשַׁמְתָּא מְכֶרֶסֶיִיא יְקִירָא, כְּלִילָא מַעֲשֵׁר תַקּוּנִין אֲלִין,
וְעִבִיד לָהּ פֿרֶסֶיִיא לִיהוּ"ה, דְשָׁמָא דִיהוּ"ה דְאַיְהוּ בְּאַרְחָא אֲעִילוֹת, לְתַקְנָא לִיהַּ פּוּרְסִיִיא בְּרַ נִשׁ

כהוראת מו"ר שר בית הזוהר המקובל האלוקי
ר' בניהו שמואלי שליט"א

לְנִשְׁמַתֵּיהָ, דְּהִכִּי אִוְקְמוּהוּ קַדְמָאִין, כָּל הַנְּשָׁמוֹת גְּזוּרוֹת מִכְּסֵּא הַכְּבוֹד, וְתַמְזֵן שְׂרָיָא שְׂכִינְתָּא
עֲלָאָה, וְלִית ה' בְּלָא י', וּבְגִין דָּא (שמות יז טז) כִּי יָד עַל פֶּס י"ה.

ו' שְׂרָיָא בְּמַטְרוּן, וְדָא אִיהוּ רוּחַ הַשְּׁכָלִי דְאִיהוּ אֲצִילוֹת, ה' שְׂרָיָא בְּאוּפֹן, וְדָא נֶפֶשׁ הַשְּׁכָלִית
בְּאַרְחָ אֲצִילוֹתָא, דְאִית נְשָׁמָה וְרוּחַ וְנֶפֶשׁ שְׁכָלִית וְלָא בְּאַרְחָ אֲצִילוֹת, אֲלָא אֲתַמַּר בְּהוּן גְּזוּרוֹת,
וְאִינוּן כְּסֵּא וּמְלָאךָ וְאוּפֹן, וְכַפְּאִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל דְּסֻלְקִין הַבְּלִים דְּצִלוֹתִין בְּהוּן, לְגַבֵּי אֲתַנוּן דְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּא עֲלָאָה וְתַתָּאָה, וּבְגִין דָּא (קהלת ה יד) יֵשׁ הַבֵּל אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה עַל הָאָרֶץ, וְיֵשׁ
הַבֵּל דְּרִשְׁיַעֲיָא, דְאִינוּן הַבְּלִים דְּשִׁקְרָא, וְנִטְלִין לוֹן מְלָאכֵי חַבְלָה, וְנִטְעִין בְּהוּן רְקִיעִין וְאַרְעִין
דְּשִׁקְרָא, וְעַלְיָהוּ אֲתַמַּר (ירמיה י טו) הַבֵּל הִמָּה מַעֲשֶׂה תַעֲתוּעִים, (כאן חסר), קָמוּ כָּלָהוּ וְאַשְׁתַּטְּחוּ
קַמֵּיהָ, וְאָמְרוּ אֵלֵינוּ לָא אֲתִינָא לְעֲלָמָא, אֲלָא לְמִשְׁמַע דָּא (ד').

(זכריה ד) לְנִרוֹת אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁהּ, וְאִינוּן י"ה יו"ד ה"א, ו"ה וא"ו ה"א, וְאִינוּן שִׁבְעַת פְּפוּלוֹת בְּג"ד
כַּפְר"ת (דף קד ע"ב) לְבוּשֵׁין לוֹן, וְכָלָהוּ סֻלְקִין מְלָבָא לְפוּמָא, שִׁבְעַת הַבְּלִים סֻלְקִין, שִׁבְעַת נְחֹתִין
לְאַשְׁקָאָה לוֹן, וּבְגִין דָּא (זכריה ד) שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה מוּצְקוֹת, תֵּלַת אִינוּן גְּנִיזִין לְעִילָא, דְּלְבוּשֵׁין דְּלַהוּן
אִמ"ש, דְאִינוּן אִשׁ מִים רוּחַ, הָא אִינוּן עֲשֶׂר דְּסֻלְקִין מַל"ב נְתִיבוֹת, וְאִינוּן לְקַבְלֵיהוּ עֲשֶׂר אִמְרִין,
וְל"ב אֱלֹהִים דְּבִרְאשִׁית, הָא מ"ב, מְלָבָא נִפְיָא אֲשָׁא, מְכַנְפֵי רִיָּאָה רוּחָא, מְמוּחָא מֵיָא, וְרוּחָא
אֲחִיד בְּמֵיָא וְאַשָׁא וְאַתְעֵבִיד קוּל, כַּד אֲחִיד בְּמֵיָא אֲתַמַּר בִּיהַ (תהלים כט ג) קוּל יְהו"ה עַל הַמַּיִם,
כַּד אֲחִיד בְּאַשָׁא אֲתַמַּר בִּיהַ (שם) קוּל יְהו"ה חֲצֵב לַחֲבוֹת אִשׁ, כַּד אֲחִיד בְּרוּחָא אִיהוּ (מ"א יט יא)
רוּחַ חֲזַק מְפָרַק הָרִים וּמְשַׁבֵּר סֻלְעִים, וְעַלְיָהּ אֲתַמַּר קוּל יְהו"ה שׁוֹבֵר אַרְזִים.

וְתֵלַת נְקוּדִין אִינוּן לְקַבֵּל אִמ"ש, וְאִינוּן חֲש"ק, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (דברים י טו) רַק בְּאַבְתְּיָהּ חֲשַׁק
יְהו"ה, וְאִינוּן חֲל"ם שְׁב"א קַמ"ץ, קַמ"ץ לְמִינָא קוּל יְהו"ה עַל הַמַּיִם, וְכַד רוּחָא אֲחִיד בִּיהַ
דְאִיהוּ חֲל"ם, אֲתַמַּר בִּיהַ (בראשית א ב) וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֵף עַל פְּנֵי הַמַּיִם, שְׁב"א אִיהוּ בְּאִשׁ, וְכַד
אֲחִיד בִּיהַ רוּחַ, אִיהוּ רוּחַ חֲזַק מְפָרַק הָרִים וּמְשַׁבֵּר סֻלְעִים, מְסַטְרָא דְגַבְוָרָה דְאִיהוּ תַקִּיף, כַּד
אֲחִיד בִּיהַ רוּחָא דְאִיהוּ חֲל"ם בֵּין קַמ"ץ שְׁב"א דְאִינוּן מֵיָא וְאַשָׁא, דְאִינוּן תְּרִין דְרוּעִין, דְאִית
בְּהוּן יָד יָמִין יָד שְׂמָאל דְאִינוּן כ"ח פְּרָקִין, אֲתַמַּר בְּהוּן קוּל יְהו"ה בִּפְתַח, כַּד הָאִי רוּחָא אֲחִיד
בְּעַמּוּדָא דְאִמְצַעִתָּא, אֲתַמַּר בִּיהַ קוּל יְהו"ה בְּתַדְרָה, כַּד אֲחִיד בְּתְרִין שׁוּקִין דְאִינוּן צַר"י, אֲתַמַּר
בְּהוּן קוּל יְהו"ה יְחַלֵּל אֵילוֹת, דְאִינוּן תְּרֵי עוּזֵי דְאֵילָתָא, תְּרִין אַחִים אִישׁ בְּאַחִיהוּ יְדוּבְקוּן.

וְהָכָא רָזָא דִּיפּוּם, דָּאִם יְפוּל אַחִיו הָא תְּנִינָא דִּיּוֹקִים לֵיהַ, וְרָזָא דְמִלָּה (איכה א יג) נְתַנְנִי שׁוּמְמָה
כָּל הַיּוֹם דְּו"ה, וְדָא הו"ד, דְאֲתַמַּר בִּיהַ (בראשית לב לג) כִּי נִגַע בְּכַף יְרֵךְ יַעֲקֹב, בְּכַף דִּילֵיהַ, שְׂכִינְתָּא
דְוָה אִיהַ בְּגִלְתָּא, בְּגִין דְּפָרַח מִנִּיהַ יְרֵךְ דְאִיהוּ ו' מִן ה', וְאַשְׁתַּאֲרַת אִיהַ ד' דִּילָהּ (פְּלָה), קוּל
יְהו"ה יְחַלֵּל מְדַבֵּר דָּא חִיר"ק וְדָא צַדִּיק, כַּד רוּחַ אֲחִיד בִּיהַ אִיהוּ יְחַלֵּל מְדַבֵּר, שִׁבְעַת קָלִין לְקַבֵּל
שִׁבְעַת שְׁמַהֲן אַבְגִּית"ץ כו'.

רוּחַ סֻלְיָא בְּאַוִיר דְאִיהוּ בְּתַר עֲלָאָה אֲוִיר קַדְמוֹן, אִשׁ סֻלְיָא לְגַבֵּי ה' דְאִיהוּ אִמָּא וְאַתְעֵבִיד אֲשָׁה,
מִים סֻלְיָא לְגַבֵּי י' וְאַתְעֵבִיד יָמִים, וְדָא חֲכָמָה, וְהִכִּי נְחֹתִין לְגַבֵּי נֶצַח וְהוּד יְסוּד, מְלָכוֹת מְאָנָא

כהוראת מו"ר שר בית הזוהר המקובל האלוקי
ר' בניהו שמואלי שליט"א

דבֿלהו, ואיהי עֿפר כֿלילא מֿכֿלהו, ואיהי כֿלֿלא דְכֿל אַתְּוֹן דְּאִינוֹן מֵאנָא לְנִקּוּדִין, וְעַל אֵלִין שְׁבַע
קָלִין אַתְּמַר (שמות כ יח) וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת, וְעַל תְּלַת גְּנִיזִין אִמַר (דברים ד יב) קוֹל דְּבָרִים
אַתֶּם שׁוֹמְעִים, בַּת קוֹל דְּכֿלהו שְׂכִינְתָא תַתְּאָה.

תָּא חֲזִי תְּלַת נִקּוּדִין אִינוֹן, חִירָק חֵלֶם שָׂרָק, חֵלֶם, קוּצָא דִי לְעִילָא אִיהוּ חֵלֶם, קוּצָא דָּאֵת י'
לְתַתָּא אִיהי חִירָק, גו אִמְצָעִיתָא אִיהוּ שׁוֹרָק, כַּד אִינוֹן תְּלַת כַּחְדָּא, אִינוֹן סְגוּלְתָא וְאִינוֹן שְׁלִשְׁתָּא
וְאִינוֹן שְׂר"ק וְאִינוֹן סְגו"ל.

כַּתֵּר עַל חֲכָמָה וּבִינָה אִיהוּ סְגוּלְתָא חֵל"ם עַל צַר"י, סְגו"ל אִיהוּ נִקּוּדָה תַּחֲתוֹת צַר"י, חֲסֵד
גְּבוּרָה, תַּפְאָרֶת לְתַתָּא, נִצְחָה הוּד, יְסוּד בְּאִמְצָעִיתָא אִיהוּ שָׂרָק, וְהַכִּי כַד תַּפְאָרֶת בְּאִמְצָעִיתָא
אִיהוּ שְׁלִשְׁתָּא, שְׁב"א אִיהוּ תְּרִין נִקּוּדִין, כַּד אַתְּגַבֵּר מֵיָא עַל אִשָּׁא אוּ אִשָּׁא עַל מֵיָא, אוּ כַּד
אִינוֹן יְסוּד עַל מְלָכוּת, כַּל סְפִירָה דָּא עַל גְּבִי דָּא בְּכָל אַתֵּר אִיהוּ שְׁב"א, וְרִזָּא דְמַלְחָה, אֶת הַמְּאֹר
הַגְּדוֹל וְאֶת הַמְּאֹר הַקָּטָן, כַּד אִינוֹן שְׁוִין הוּוּ צַר"י, אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרוֹת הַגְּדוֹלִים, וְכָל נִקּוּדִין אִינוֹן
דְּבוּר וְאֶתְוֹן הַבֵּל הַבְּלִים, דְּתַלְיִין מִן ה"ה, וְאִינוֹן אַתְּוֹן רַבְרָבּוּ, וְאַתְּוֹן זְעִירּוּ, (נִקּוּדִין מִי' בַּת
קוֹל וְדָא, קָלִין אִינוֹן מִן ו', וְאִינוֹן אַתְּוֹן וּנְקוּדִין), וְטַעְמֵי כְּלִילָן בְּהוּ, (ג"א נִקּוּדִין מִתְּלַבְּשִׁין בְּמֵיָא בִּמְיַנָּא,
דְּאַתְּמַר הַרוּצָה לְחַפְּסִים יְדָרִים), אַתְּוֹן מִן ה' ה', נִקּוּדִין מִן י', טַעְמֵי מִן ו', נִקּוּדִין (דף קה ע"א) מִתְּלַבְּשִׁין
בְּמֵיָא בִּמְיַנָּא, דְּאַתְּמַר בִּיהַ הַרוּצָה לְחַפְּסִים יְדָרִים, אַתְּוֹן מִתְּלַבְּשִׁין בְּאִשָּׁא בְּשִׁמְאָלָא, וְעַלְיֵיהוּ
אַתְּמַר קוֹל יְהו"ה חֲצִב לְהַבּוֹת אִשׁ דְּאִינוֹן הַבְּלִים, טַעְמֵי מִתְּלַבְּשִׁין בְּאִוִּירָא בְּאִמְצָעִיתָא, וְטַעְמֵי
אִינוֹן מִסְטֵרָא דְכַתֵּר, וּנְקוּדִין מִסְטֵרָא דְחֲכָמָה, וְאַתְּוֹן מִסְטֵרָא דְבִינָה, (דְּכִגְיָה) וּמִתְּלַבְּשִׁין בְּמֵיָא
אִשָּׁא וְרוּחָא, דְּאִינוֹן חֲסֵד גְּבוּרָה תַּפְאָרֶת, וְהַכִּי מִתְּלַבְּשִׁין בְּנִצְחָה הוּד יְסוּד, מְלָכוּת מֵאנָא דְכֿלהו,
כְּלִילָא מִכֿלהו.

אִיהי פֿה דְּמִינָה הַבְּלִים נְפִיקִין וְקָלִין וְדְבוּרִין, כֿלהו אַתְּכֿלִילָן בְּה, וְאִיהי לֵב דְּכֿלהו בְּה אַתְּכֿלִילָן,
וּמִינָה נְפִיקִין דְּפִיקוּ דְּרוּחָא לְכָל עֶרְקִין וְדְרוּעָא, כַּד רוּחָא דְּפִיק בְּמֵיָא דְּאִיהוּ לִמְיַנָּא, אַתְּמַר
בִּיהַ (שיר ה ב) קוֹל דְּדוּדֵי דוּפֵק פֿתַּחֵי לִי אַחֲוֹתִי, לְהַחִיא דְּאַתְּמַר בְּהַ (משלי ז ד) אֲמֹר לְחֲכָמָה אַחֲוֹתִי
אַתְּ, וְכַד דְּפִיק לְשִׁמְאָלָא דְּאִיהי אִשָּׁא, אַתְּמַר בְּהַ רַעֲיָתִי, דְּבִיהַ אַתְּוֹקֵד בְּכַמְּהַ רְשָׁפִים דְּאִינוֹן
שְׂרָפִים, דְּאַתְּמַר בְּהוֹן (שיר ח ו) רְשָׁפֵיהַ רְשָׁפֵי אִשׁ שְׁלַחְבַּת י"ה.

מִסְטֵרָא דְּעִמּוּדָא דְּאִמְצָעִיתָא יוֹנְתִי תַמְתִּי, בְּגִין דְּאִיהי דְּרַגְא דְּיַעֲקֹב דְּאַתְּמַר בִּיהַ (בראשית כה כז)
וְיַעֲקֹב אִישׁ תָּם, וְדְפִיקוּ דִילִיָּה תַמָּן בְּמִשְׁקָל, לֹא סָלִיק וְלֹא נַחִית, דִּי בְּמֵיָא נַחִית לְגַבִּי צַדִּיק
נִבְעֵוּ לְגַבִּיהַ בְּאִרִּיכוּ, וְסָלִיק בִּיהַ בְּאִרִּיכוּ דְּתַקִּיעָה, בְּאִשָּׁא אִיהוּ דְּפִיקוּ בְּשָׂבָרִים בְּתַבִּירוּ,
וּבְעִמּוּדָא דְּאִמְצָעִיתָא נַחִית (ג"א אַחִיד) בְּתַרְוִיָּהוּ שְׁלִשְׁתָּא, בִּינוּנֵי וְדָא תְּרוּעָה, קוֹל דְּמַמְהַ דְּקָה
לְגַבִּי שְׂכִינְתָא תַתְּאָה, תַמְתִּי, תָם הַהוּא דְּפִיקוּ בְּגִין דְּהַבִּיאוּ לָהּ בְּחִשָּׁאֵי.

וְכַד שְׂכִינְתָא אִיהי בְּגִלוּתָא אַתְּמַר בְּהַ (שיר ה ב) אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עָר, כַּד אִיהי יִשְׁנָה לִית בְּהַ דְּפִיקוּ,
בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא דְּאִיהוּ קוֹל דְּפִיקוּ דִילָהּ אַתְּרַחֵק מִינָּה, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב (תהלים לט ג)
נִאֲלַמְתִּי דוּמְיָה הַחֲשֵׁתִי מְטוּב, לָמָּה נִאֲלַמְתִּי, מִי"ה דְּאִיהוּ דוּמְיָה דְּאַתְּרַמִּזוּ בְּאַלְהֵי"ם, דְּאִיהוּ

ל"ב אלהי"ם דמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, דְּדַפִּיק רוּחָא דְקוּדְשָׁא דְאַתְמַר בֵּיה (בראשית א ב) וְרוּחַ אֱלֹהִים, בְּגִין דְּהַחֲשִׁית מְטוֹב דְּאִיהוּ קוּל, בְּהֵהוּא זְמַנָּא אֲשַׁתְּאַרְת בַּת יַחֲידָה בְּלֵא קוּל, וּבְגִין דָּא לִית בַּת קוּל בְּגִלּוּתָא, וּבְגִין דְּלִית בַּת קוּל בְּגִלּוּתָא הֵבִיאוּ לָהּ בַּחֲשָׁא, וּבְגִין דָּא צְלוּתָא אִיהִי בַּחֲשָׁא, אַף עַל גַּב דְּרִזִּין סְגִיִּין אִית הָכָא, שְׁבַעִין אַנְפִּין אִית לְאוּרִיָּתָא.

וּבְהֵהוּא זְמַנָּא לִית לָהּ דְּפִיקוּ דְּאִיהוּ כְּגוּנָא דְּנִקְוֵי דְּמִנְקֵדִין בְּדַפִּיקוּ דְּאַצְבָּעָאן דְּאִינוּן עֲשָׂר, דְּבַהוּן מְנַקְדִין בְּדַפִּיקוּ דְּרוּחָא, וְאִינוּן מְנַקְדִין בְּנִימִין דְּכְנוּר דְּדוּד, דְּפִיקוּ אִיהוּ כְּגוּנָא דְּקָלָא דְּסָלִיק בְּגוּנָא, לְקַבֵּל עֲשָׂרָה דְּפִיקִין דְּאַסְתַּפֵּל אֲסִיָּא בְּדַפִּיקוּ, עַבְד דְּדוּד עֲשָׂרָה מִינֵי נְגוּנִים בְּתַלְמִים, אַרְבַּעָה אִינוּן (שיר ה ב) אַחוּתִי רַעֲיָתִי יוֹנְתִי תַמְתִּי לְקַבֵּל יְהו"ה, עֲשָׂרָה דְּפִיקִין לְקַבֵּל יוּד הַא וְאוּ הַא, דְּפִיקוּ נְפִיק מְאֹדְנָא שְׁמַאֲלָא דְּלֵבָא, וְדָא הוּא רוּחַ צְפוּנֵי דְּהוּה מְנַשֵּׁב בְּכְנוּר דְּדוּד דְּהוּה מְנַגֵּן מְאֵלִיו, וְכַל עֲרִקִין וְנִרְיָדִי גוּפָא דְּאִינוּן דְּפִיקִין, מְלַבָּא אִינוּן (נ"א תוּח) דְּפִיקִין, וְרִזָּא דְּמַלְכָּה (יחזקאל א יב) אֶל אֲשֶׁר יִהְיֶה נְשָׁמָה הָרוּחַ לְקַבֵּל יִלְכוּ.

כְּבֵד הוּא סְמַא"ל הוּא עֲשׂוּ, דְּלִית בֵּיה רוּחָא דְּקוּדְשָׁא, לָא דְּפִיקִין עֲרִקִין דִּילֵיה, וּבְגִין דָּא לָא שְׂרִיָּא שְׁכִינְתָּא בְּאוּמִין דְּעֵלְמָא, וּבְגִלּוּתָא דְּאַסְתַּלְק רוּחַ דְּקוּדְשָׁא, דְּאַתְמַר בֵּיה (ישעיה יא ב) וְנָחָה עָלָיו רוּחַ יְהו"ה וְגו', לִית דְּפִיקוּ בְּלֵבָא דְּאִיהִי שְׁכִינְתָּא, וּבְגִין דָּא אַתְמַר בְּהָ (שיר ה ב) אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עָר, וְלִית בַּת קוּל בְּפוּמָא (דְּהוּה סְלֵקָא), (נ"א דְּבָה סְלִיק) קָלָא בְּרוּחָא בַּתְקִיעָה בְּאַרְיִכוּ, וּבְשִׁבְרִים בַּתְבִּירוּ, וּבַתְרוּעָה שְׁלִשְׁלִ"ת קָלָא בִּינוּנִית לָא בְּאַרְיִכוּ וְלָא בְּקִצְרוּ, בַּת קוּל אִיהִי קוּל דְּמִמָּה דְּקָה זְעִירָא, קָלָא נְמוּכָה בַּחֲשָׁא, דְּהָא קוּל בְּאַשָׁה עֲרוּה. וְכַד יִיתִי מְשִׁיחָא נְחִית רוּחָא דְּקוּדְשָׁא עָלֵיה, וּמִיָּד אִיהִי אֲמַרְת קוּל דוּדֵי דוּפֵק, דְּפִיקוּ סְלִיק וְנְחִית, סְלִיק ה' עֲלָאָה (דף קה ע"ב) לְגַבֵּי י', וְנְחִית ה' תַּתְּאָה לְגַבֵּי ו', דְּאִיהוּ קְרָבִין לִיהו"ה, קְרָבִין עוֹלָה וְיִזְרָה.

וְרִזָּא דְּמַלְכָּה (משלי ג יט) יְהו"ה בְּחֻכְמָה יֹסֵד אֶרֶץ פּוֹנֵן שְׁמַיִם בְּתַבּוּנָה, בְּאַבָּא דְּאִיהוּ י' יֹסֵד בְּרֵתָא דְּאִיהִי ה' זְעִירָא, דְּעֵלָה אַתְמַר (בראשית לז יא) וְאָבִיו שָׁמַר אֶת הַדְּבָר, בְּאִימָא דְּאִיהִי ה' עֲלָאָה פּוֹנֵן שְׁמַיִם דְּאִיהוּ ו', וְאִיהוּ בֶן י"ה, וְכַד יְהוֹן מִתְקַרְבִין אֲתוּנוּן אַב עִם אִם בֵּין עִם בַּת כָּל חַד בְּבַת זוּגִיָּה, ה' עֲלָאָה (סְלִיק) לְגַבֵּי י', ה' (תַּתְּאָה) נְחִית לְגַבֵּי ו', הַאִי אִיהוּ קְרָבִין עוֹלָה וְיִזְרָה, בְּהֵהוּא זְמַנָּא (יחזקאל לז ז) וַתִּקְרְבוּ עֲצְמוֹת עֲצָם אֶל עֲצָמוֹ, וְרִזָּא דְּמַלְכָּה (בראשית ב כג) עֲצָם מְעַצְמֵי וּבִשָׁר מִבִּשְׂרֵי, עֲצָם מְעַצְמֵי דָא י' עִם ה', וּבִשָׁר מִבִּשְׂרֵי דָא ו' עִם ה', (שם כד) וְעַל כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְגוּמַר.

וּבְגִין דָּא כַּד סְלִיק ה' לְגַבֵּי י' אַתְמַר בְּהָ (ויקרא ו ב) זֹאת תּוֹרַת הָעוֹלָה הִיא הָעוֹלָה, דְּהִיא (דְּתוּח) סְלִיקַת לְגַבֵּי אַבָּא, וְכַד נְחִיתַת לְגַבֵּי בְּרָא אַתְמַר בְּהָ (שם ה) וְאִשׁ הַמְזוּבָּח תּוֹקֵד בּוֹ, אַתּוּקֵד בֵּיה בְּשִׁלְהוּבִין דְּרַחֲמִימוֹ, וְהַכִּי כַּד נְחִית ו' לְגַבֵּי ה' דִּילֵיה, וְי' סְלִיק לְגַבֵּי ה' דִּילֵיה, בְּהֵהוּא זְמַנָּא (בראשית כח יב) וְהִנֵּה מְלֹאכֵי אֱלֹהִים עוֹלִים וְיִזְרְדִים בּוֹ, כָּל אֵלִין דְּפִיקִין דְּשָׂאָר עֲרִקִין, וְהַכִּי אוּקְמוּדֵהוּ סְלִיקִין תְּרִין וְנְחִיתִין תְּרִין, סְלִיקִין תְּרִין י"ה דָּא לְגַבֵּי דָא, וְנְחִיתִין תְּרִין ו"ה דָּא לְגַבֵּי דָא.

ועוד סלקין תרי רוחא ואשא, דאינון קלין וסלקין בדפיקו, ונחתין תרי מיא ועפרא, דאינון כבדין
בדפיקו, ואינון מיכא"ל גבריאל"ל נוריא"ל רפא"ל, מיכא"ל מיא, גבריאל"ל אשא, נוריא"ל רוחא,
רפא"ל עפרא, י גרישא, ה"ה בדין, ו' בגופא, ה"ה הבל סליק הבל נחית, הבל סליק דא ה'
עלאה דסליק לגבי י' דאיהו עשר אמירן, ובמאי סליק בקלא דאיהו ו'.

והבל נחית דא ה' תתאה נחית לגביה ואתעבידת דבור, קריבו דכל הכלים וקלא ודבורא איהו
פ"ה, דאיהו פחושפון מיל"ה, פליל פלא, איהו קריבו דאדנ"י בעמונדא דאמצעייתא קרפן ליהו"ה,
ודא שכינתא תתאה, ואיהי (ואיהו) יחודא דאתון יהו"ה בצדיק, דאיהו אות ברית, ונפאה איהו
מאן דקריב אתון אליו בצלותין, דאיהי קרפנא דקודשא בריה הוא שכינתא דיליה בפומי,
נפאה איהו מאן דמיחד לון בקריאת שמע ובצלותיה, דקריבו דלהון ודאי בעמונדא דאמצעייתא,
יחודא דלהון בצדיק, ומאן איהו דמיחד פלא ומקרוב פלא עלת העלות.

אדהכי הא סבא קא אנדמן ליה דהה נהיר עלמין רבי פנחס בן יאיר שמייה, ואמר רבי רבי
נדאי קריבו דארבע אתון ויחודא דלהון בעמונדא דאמצעייתא, וקריבו ויחודא דלהון הכי הוא
בצדיק, ובתרין דרגין מיחדין לון ישראל, בקריאת שמע דערבית ושחרית, ומקרובין לון בצלותא
דשחרית וערבית, ודא קרפן עולה ויורה, ה' עולה בעמונדא דאמצעייתא, ו' יורד בצדיק, אף על
גב דכלא קשוט, עולה ויורד ה' באת י', ה' באת ו', מיד דאמר מלין אליו פרח.

אמר רבי שמעון לחבריא, זפאה חולקנא דעלאין ותתאין אינון באסקמותא לסייע לן, האי
איהו דאוקמוהו מארי מתניתין דבר נש דאשתדל בפולחנא דמאריה דכל בריין דעלמא אינון
בסייעתא דיליה, פמה דאוקמוה פל העולם פלו לא נברא אלא לצוות לזה, ואפילו שרפים וחיות
ואופנים לא אתבראו אלא לסייעתיה, וכד בר נש אפיק הכלים ודבורים בצלותיה, פמה עופין
פתחין גרפיהו ופימיהו לקבלא לון, תדא הוא דכתיב (קהלת י) כי עוף השמים יוליד את הקול
ובעל כנפים יגיד דבר, ונטיל קודשא בריה הוא אליו מלין ובני בהון עלמין, דאתמר בהון (ישעיה
טו כב) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה, ורוא דמלה (שם נא טז) ואשים
דברי בפיך וביצל ידי פסיתך, לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לעיון עמי אתה. (דף קו ע"א) אל
תקרי עמי אלא עמי בשותפו.

אדהכי הא סבא קא נחית פתח ואמר (שיר ה ב) אני ישנה ולבי ער, אני ישנה מרחיקאי דאתרחק
מני, ולבי ער פד אתיא לגבי, לבלה דהות נשואה לחתן, ואתרחק מינה, נפלת בני מרעא,
ואתפנשו כל אסיין לגבה, ולא הוון יכלין למנדע מרעא דילה, אסיא קרפנא הוה תמן דהוה
אשתמודע בדפיקו, בעשרה מיני דפיקין דבעי לאסתפלא בהון אסיא, לקבל עשר אצבעאן, ולא
הוון אשתמודעאן במרעא דילה אלא הוא, דכמה משקין וריחין טבין מתפוחין, דאתמר בהון
(שם טז) וריח אפך פתוחים, וכמה משקין מעסים רמונים הוון משקין לה אסיין אחרנין, ולא הוון
מהניין לה, עד דאתא (דמא) אסיא קרפנא אסתפל בדפיקו דילה, ואיהי אשתמודעא באסיא,
ואמרת (שם ה ב) קול הודי דופק, ואיהו אמר פתחי לי, פתחי לאת י' דאיהי עשרה מיני דפיקו,

קול דודי דופק דא ו' דפיק לתרעא, בשית (דפיזין) פרקין דדרועין, ורזא דמלה (שם יד) ידיו גלילי
זהב ממוקאים בתרשיש, בתר"י ש"ש, בתרין דרועין שית פרקין, וכלהו רמיזין במלת בראשית
דאיהו בר"א ש"ת.

ועליהו אתמר פתחי לי באת ב', (תהלים קיח יט) פתחו לי שערי צדק, (שם כד ז) שאו שערים ראשיכם
והנשאו פתחי עולם ויבא מלה הכבוד, ובגין דא פתחי לי באת ב', (שם קיח כ) זה השער ליהו"ה,
ודא את ב' מן בראשית, אחותי באת א' מן בראשית, רעיתי באת ר' מן בראשית, יונתי באת י'
מבראשית, תמתי באת ת' מן בראשית, שראשי באת ש' מן בראשית, (נמלא טל, רזא דמלה יהו"ה אח"ד
דסליק לחשבן ט"ל), דבר אחר נמלא ט"ל באלהי"ם, וביה איהי מליא"ה, באן אתר ביומא שביעאה
דאיהו שתיתאה, ועל רישיה י' עטרה כלילא מעשרה, י' איהי טפה דאתמשכת מן מוחא לגבי
ה' אפיקי מים, ו' רוחא דנפיק מאזן שמאלא, רוח צפונית דהוה נפיק מאזן שמאלא דלבא, והוה
מנשב בכנור דדוד והוה מנגן מאליו, ועליה אתמר קול דודי דופק, דבקדמיתא אמרת ה' זעירא
אני ישנה מן י"ה, עד דאתער ו' לגבי דאיהו רוח, ומיד קול דודי דופק בשית אתוון מן בראשית,
דאינון לקבל שית תיבין דיחודא, ואינון לקבל שית יומי בראשית.

ועוד פתחי לי ביומא קדמאה דאיהי ימינא, דעליה אתמר (שם קמה טז) פותח את ידיה ומשביע
לכל חי רצון, ידיה יודיה, דא י' דאיהו לימינא, אחותי ביומא תננינא דתמן ה', יונתי ביומא
תליתאה דתמן ו', שראשי נמלא טל ביומא רביעאה (ב"א תליתאה), דאיהו כללא דיו"ד ה"א וא"ו
דאיהו חושבן ט"ל, ודא איהו גופא וברית דחשבין חד בחשבון, דאיהו וא"ו דסליק אח"ה, ו'
עלאה עמודא דאמצעיתא, ו' תתאה צדיק, א' אחזי על תרוייהו דאינון חד.

קוצותיו אלין שית קצוות דאינון ה"א, שית פרקין דכלילן בתרין שוקין, דאינון יום חמישי ויום
ששי, דעליהו אתמר (שיר ח טו) שוקיו עמודי שיש, רסיסי לילה דא שכנינתא תתאה כלילא מיו"ד
ה"א וא"ו ה"א, ואמאי אתקריאת לילה, דאיהי ליל שפת ליל שמונים, דאיהי ודאי ליהו"ה,
בהוציאו אותם מארץ מצרים. ועוד אני ישנה במשנה, ולבי ער באורייתא, דאתמר ביה (שם ב יג)
התאנה חנטה פניה, דאינון תלמידי חכמים בל"ב נתיבות פליאות חכמה, בל"ב אלהי"ם דעובדא
(ד קו ע"ב) דבראשית, בל"ב דאיהו ב' מן בראשית ל' מן לעיני כל ישראל, (שיר ב יג) והגפנים סמדר
נתנו ריח אלין בעלי מצות, קומי לך רעיתי יפתי ולבי לך קומי לך באורייתא דבכתב, יפתי ולבי
לך בהלכה אורייתא דבעל פה, ועוד אני ישנה בתלת מאה ושתיין וחמש פקודין דלא תעשה,
פחושבן אתוון ישנ"ה, ולבי ער ברמ"ח פקודין דעשה בחשבון ולב"י ור' מער, רמז דאתיהיבו
מימינא ומשמאלא, מאי ע' מן ער דאיהו בתוספת, דא עמודא דאמצעיתא, דאתמר ביה (דברים
לג כח) עין יעקב, דאיהו עמודא דאמצעיתא דכליל פקודין דעשה ולא תעשה. דאתיהיבו מימינא
ומשמאלא ביה כלילן.

כהוראת מו"ר שר בית הזוהר המקובל האלוכי
ר' בנימו שמואל'י שליט"א

ועוד קול דודי דופק דא עמונדא דאמצעיתא, דאיהו תור"ה פליל תרי"א, דאתיהיב מתרין
דרועין דתמן אפא ואימא דאינון י"ה, ובהון אשתלים תור"ה דאיהו ו' פליל תרי"ג, ה' תתאה
אורייתא דבעל פה פלילא מבקלהו אתוון, ובה אשתלים יהו"ה.

ועוד אני ישנה, שניה ודאי לחכמה דאיהי י', פד אתרחק מיני רחימאי דאיהו ו', ורזא דמלא
(משלי ג יט) יהו"ה בחכמה יסד ארץ כונון שמים בתבונה, בחכמה דאיהו אפא י', יסד ברתא דאיהי
ארץ, ה' זעירא הארץ ודאי, כונון שמים דא ו', בתבונה דא אימא עלאה, דבינה אתקריאת לעילא
פד איהי עם בעלה, תבונה אתקריאת לתתא פד איהי עם ו', דאיהו כון ו', ות' דאיהו תפארת,
אשתארת איהי ה' עמיה, ובההוא זמנא דאת י' איהו עם אימא, ואיהו מרחק מינה, אתמר בה
אני ישנה (ואיהי שניה לה).

ועוד ישנה בגלותא, דלא דפיק בה, ובההוא זמנא דייתי בעלה, קול דודי דופק דאיהו ו' רחימו
דילה, רוח צפונית נפיק לגבה דנשיב בכנור דוד, ורוח דרומית מסטרא דימינא, ורוח אלהי"ם
מרחפת על פני המים, דאינון מים מסטרא דחסד דתמן חכמה.

ובזמנא דייתי פורקנא, דפיקו סליק ונחית כגוונא דקרפן עולה ויורד, סליק ה' עלאה לגבי י',
ונחית ה' תתאה לגבי ו', ומה דהוה יהו"ה, אתחזר יהו"ה, אפא עם אימא, ברא עם ברתא, ובגין
דא אמר נביאה (ירמיה ט כב) פה אמר יהו"ה אל יתהלל חכם בחכמתו, דאיהו לימינא בזמנא
דקודשא בריהו הוא מרחקא משכינתיה, ואל יתהלל הגבור בגבורתו, דתמן גבורה בצפון ותמן
עותרא, הדא הוא דכתיב (איוב לו כב) מצפון זהב יאתה, ובגין דא ואל יתהלל עשיר בעשרו, (תמן
לצפון שנאמר מצפון זהב יאתה), בזמנא דאת ו' מרחקא מה' דיליה, פי אם בואת יתהלל המתהלל
השכל וידוע אותי פי אני יהו"ה וגומר, פד יהא יהו"ה פדקא יאות כל אות בהברתה, הדא הוא
דכתיב (בראשית ב כג) עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה פי מאיש לקחה זאת.

על פן יעזב איש את אביו ואת אמו, דא חכמה אביו, ובינה אפא, הדא הוא דכתיב (משלי ב ג)
פי אם לבינה תקרא, ודבק באשתו דא ו' כון, ולבתר דאתדבק באשתיה דאיהו ה' והיו לבשר
אחד, ודא איהו קרפן עולה ויורד, קרפן קריבו דאתוון דמתקרבינ י' עם ה' ו' עם ה', ובגין דא
קרפן ליהו"ה, דאתקריבת אתתא לבעלה, הדא הוא דכתיב (ויקרא א ב) אדם פי יקריב מפם קרפן
ליהו"ה, מאי אדם דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאיהו קריבו דאתוון, ומאן קריב (דף קז ע"א) לגבי אתוון,
דא עלת על כל העלות. בההוא זמנא דפיקו נחית וסליק מארבע דפיקין לעשר, דפיקו בארבע
אתוון, סליק באשא וריחא, ונחית במיא ועפרא, ורזא דמלה (בראשית כח יב) והנה מלאכי אלהי"ם
עולים ויורדים כו, עולים תרי ויורדים תרי, ואינון מים קמ"ץ, שב"א אש, חל"ם רוח, שור"ק
עפר מאנא דכלהו, בגין דקמ"ץ דאיהו מים י', ביה סליק ה' דאיהי לשמאלא דאיהי שב"א אש,
ואמאי סליק ה' בקמ"ץ, בגין דתמן י' דאיהי חכמה, פמה דאוקמוהו הרועה להחכים ידרים, ויהון
י"ה בימינא, ה' איהי עם אפא, ואיהי ארץ, נחית לשמאלא דתמן ריחא דאיהו חל"ם, דאיהו רוח

דנשיב באיזן שמואלא דלבא, ויהוין ו"ה בשמואלא לקבל לבא, בההוא זמנא (יחזקאל א כ) אל אשר יהיה שמה הרוח לקבת ילכו.

כל נביאיא מתנהגין אבתריה, בערקין דלבא דמתנהגין בלהו פתר רוחא דלבא, ומאי ניהו שמה דא מש"ה, דאתמר ביה (קהלת א ו) הולך אל דרום וסובב אל צפון וגומר, ולבתר דסלקין תרין ונחתין תרין, סלקין (ארבע) דפיקין לעשרה, כגוונא דא יוד הא ואו הא, פאת י' סליק ה', ובאת ו' ה' תניינא, בא' סליק י', דאיהו בעשר אצבעאן דידין ובעשר אצבעאן דרגלין, כל אתוון סלקין בוא"ו דאיהו אח"ה, כחשבון אר"ץ, דאיהי שכינתא, סליקת לנקודי לחושבון זעיר דחנודה, קמין י"ה, פתח כ', צרי י"ב, שבא ו', סגול ח", חלם ט"ו, חרק י"א, חירק ב' י"ב, שרק ו', שורק עם ו' י"ב, (ב"א מאי ניהו שורק איהו ארץ), לחשבון זעיר דחנודה, ויהי איהו חשבון לכל נקודין לחשבון זעיר.

אמר ליה והא אתוון דיהו"ה דאינון קרבן עולה ויורה, מאן סליק בקדמיתא ומאן נחית, ו' נחית בקדמיתא לגבי ה', ולבתר סליק י' לגבי ה' עלאה, דהכי אוקמוה מארי מתניתין, לא אבא בירושלים של מעלה וכו', לא ייעול י' בה' עלאה דאיהי ירושלים דלעילא, עד דיעול ו' בה' דאיהי ירושלים דלתתא.

אדהכי הא סבא דסבין קא נחית, ואמר רבי רבי, הא פלה איהי בבי מרעא מרחימאה, צריך לאתערא בדפיקו דילה גתיר, דהא קול דודי הופק, קול רחימאה, דפיק לגבה בתקיפו סגי לארבע סטרין, דהא הוא דכתיב פה (יחזקאל לו ט) אמר יהו"ה מארבע רוחות באי הרוח, מסטרא דאזיר קדמאה דאיהו קדמון על פלא, דפיקו דרוחא איהו לח, מסטרא דחכמה איהו קר, מסטרא דאימא איהו בחמימו סגי, בגין דאזיר קדמאה נטיל בעמודא דאמצעיתא ונטיל בצדיק, וחכמה דאיהו קר נטיל בחסד ונצח, ואימא דאיהי חמימא נטילת בגבורה והוד, ומסטרא דשכינתא תתאה איהי יבש, דאיהי ארץ, דאתמר בה (בראשית א י) ויקרא אלהים לייבשה ארץ, והא אינון ארבע וסלקין לעשר, כגוונא דארבע אתוון דאינון יהו"ה, דסלקין לעשר יוד הא ואו הא.

ולתתא מיכאל גבריאל נזריאל רפאל, אינון לבושין לארבע רוחין, דאתמר בהו (ישעיה יא ב) רוח יהו"ה, רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת יהו"ה, רוח יהו"ה דא אזיר קדמאה, רוח חכמה ובינה תרין ספירן אבתריה, רוח עצה וגבורה ימינא ושמואלא, רוח דעת ויראת יהו"ה דא עמודא דאמצעיתא ומלכות.

והריחו ביראת יהו"ה דא ריח נוח, ומאי ניהו ריח נוח דא צדיק דביה נייחא, דנח איש צדיק, אשה ליהנה דא נצח והוד, עלייהו אתמר (במדבר כח ב) את קרבני לחמי לאשי, אשי יהו"ה אתקריאו, עלייהו אתמר (שיר ב ה) סכוכני באשיות, (ישעיה כד טו) על פן באורים כבוד יהו"ה, (שיר ז ט) וריח אפך כפתוחים, (משלי כה יא) תפוחי זהב במשפיות פסר, ואינון תרי אופני המרפבה, דתלת דרגין אינון, שרפים וחיית ואופני קדש, שרפים תרין דרועין ימינא ושמואלא, חיות גופא וברית,

אופנים תרינ (דף קז ע"ב) שוקין, מרפכה דכלהו שכינה, בגין דאינון שית תיקונין מספרא דאת ו',
דאיהו רוחא קדישא (ג"א דקודשא ברוך הוא). דדפיק ומנשיב בכלהו.

מלכות מרפכה דילה פליא מארבע רוחין, ודא איהו רזא דו פרצופין, דאינון עשרה דפיקין,
דאינון ה' דנפיק מלפא, דאיהו הבל ה' ל"ב, ד' ארבע מחנות, ד' חיות לפסא, ו' שית דרגין,
דאינון שש מעלות לפסא, דמתמן כל נשמתין בארעא אצילות, ולאן איהו האי פרספא בארעא
בריאה, אלא בארעא אצילות, דשכינתא עלאה איהי פסא כבוד מרום מראשון (ירמיה יז יב) דאיהו
מלכות.

ובהון יהו"ו ההי"ו (ס"א ההו"י) אתלבש בשית ספירן, דאינון שש מעלות לפסא, י' אתלבש בחכמה
וסליק לעשרה, דאינון עשר גלגלים דכרספא, א לעילא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה, ודא
אזיר קדמון, ה' זעירא איהי לימינא, וחקמה לימינא נטיר לה, ובהאי אתר יהו"ו בחכמה יסד
ארץ, (משלי ג ט) ה' לשמאלא איש על לבא, ו' רוחא דנשיב לגפה, ובעי רחמי מינה דלא אוקידת
עלמא, בגין דגרמי לה דאתרחקא מבעלה, ומאריד רוגזא.

ולזמנין דייתי פורקנא, אתמר לגפי ו' דאיהו דרגא דמשה, מוליך לימין משה (ישעיה סג יב), לסמכא
ה' דיליה בימינא, ודא איהו חי יהו"ו שכיב עד הבקת, בקר דאברהם, י' אזיל לשמאלא וזקיף
לה' דיליה, ודא איהו קרפן עולה ויורה, ורזא דמלה, יעקב בהאי אתר שפל את ידיו, ולחפימא
ברמיזא.

אתחזר י"ה לשמאלא, דאינון שמור, ו"ה לימינא דאינון זכור, ודא איהו זה שמי וזה זכרי (שמות ג
טו) י"ה עם שמי"י שס"ה לשמאלא, ו"ה עם זכר"י רמ"ח לימינא, בפסח יהון ו"ה לימינא, פראש
השנה י"ה לשמאלא, שבועות אחיד בתרנייהו ודא עמודא דאמצעיתא, הדא הוא דכתיב (בראשית
כט כז) מלא שבוע זאת ונתנה לה גם את זאת, ביה אשתלים יהו"ה, ועם כל דא לא יהא שלם
אלא בבת זוגיה דאיהי אדני, ובאן אתר בסופה, דאיהו כ"ו ה"ס דאיהי יאהדונה"י, ורזא דמלה
ויבא יעקב שלם (שם לג יח) ביהו"ה, מיד ויבן לו בית דא סופה, פמה דאת אמר (שם יז) ויעקב נסע
ספתה ויבן לו בית.

בההוא זמנא, מה דהוה אני ישנה בגלותא, דאסתלק דפיקו דילה שלימו דילה, בההוא זמנא
אתמר בשכינתא ולפי ער, לאתערותא דפורקנא, ובההוא זמנא נשיב רוחא דקודשא בה, דבזמנא
דרוחא דקודשא לא נשיב רוח סערה נשיב, באודנא שמאלא דלבא, ויכיל למטעי עלמא.

והאי איהו דאתמר ביה (יחזקאל א ד) והנה רוח סערה באה מן הצפון, דסעיר גופיה דבר נש,
דאתמר ביה (ירמיה א יד) מצפון תפתח הרעה, ובההוא זמנא שליטין בעלמא כל רוחין ושדין
ומזיקין בישין דמחבלין עלמא דאינון מלאכי חבלה, ודא דפיקו דמרעא דסליק באשא דגיהנם
דאיהי מרה, ומחמם לגופיה דבר נש, וביה וימררו את חיייהם, (שמות א יד) דאברין דאינון ישראל,
בעבודה קשה דא כבה, דאיהו כבוד על ערקין (דמרה) דדמא, בחמר ובלבנים דא ליחא חוורא,

דאייהי כבדה על בר נש, ומינה יתון ליה פמה מרעין בישינ, דאינון מיס הזדונים דמתגברין על אברין דיליה.

ובכל עבודה בשדה דא דפיקו דדמא, דאתמר ביה (בראשית כה כז) איש יודע ציד איש שדה, ומאי ניהו דפיקו דדמא רוח סערה, דאתגבר ביה דמא דערקין דכבה, דאיהו עשו הוא אדום (שם לו א), דערקין דיליה פי רגליהם לרע ירוצו וימהרו לשפד דם (משלי א טז), אשר עבדו בהם בפרך (שמות א יד), דפיקו במרה אוכמא, דאיהו יבש פריקנא, ובגין דא אתמר ביה בפרך.

וכד אתעבר רוח סערה, כמה דאת אמר (זכריה יג ב) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ, אתער דפיקו בההוא רוחא, עליה אתמר (תהלים לג ו) בדבר יהו"ה שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם, בההוא זמנא הבלים דצלותין סלקין ביה ברוחא דקודשא לגבי עילא, ויתערו לגבייהו הבלים עלאין, דאתמר בהו (דף קח ע"א) (דברים ח ג) פי לא על הלחם לבדו יחיה האדם וכו', דאיהו הבל דלבא דשכינתא קדישא, להב המזבח, ומיד דסליקת בהבליהם דפומייהו דישראל בצלותין, קודשא בריה הוא שאיל בגינה מי זאת עולה מן המדבר (שיר ג ו) מי בואת עולה ודאי.

ובגין דא אית הבל ואית הבל, אית הבל דאתמר ביה (בראשית ד ב) ותוסף ללדת את אחיו את הבל, ואית הבל דצלותין ופולחנין טבין, ואית הבל דמלין בטלין מלין ריקנין, דאתמר בהון (ירמיה י טו) הבל המה מעשה תעותועים בעת פקודתם יאבדו, מאי בעת פקודתם, אלא בזמנא דאתי פורקנא ופקודה לישראל, יאבדו מעלמא, הבל תעותועים דתועים לבני נשא, ורוחא דקודשא שליט בעלמא, דאיהו דפיקו דאתמר ביה (שיר ה ב) קול דודי דופק, דפיקו דסליק בגלגלי ימא, דספינה דאיהי לפא, וכל גלייא עליהו אתמר, (יחזקאל א ב) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו, ובהון החיות רצוא ושוב, רצוא תרין ושוב תרין, ואינון יהו"ה, דאתמר בהון (שם לו ט) פה אמר יהו"ה מארבע רוחות באי הרוח.

שכינתא עליה אתמר (ירמיה ה כב) אשר שמתי חול גבול לים, ואיהו תחומא דכלהו, פגוונא דתחום שבת, וכד רצין גלין בארבע רוחין, מיד דחזין שכינתא דאיהו חול לב (נ"א לים), דאיהי חול דאסחר לימא, אתמר בהון ושוב, חזראן לאתרייהו, ואלין ארבע רוחין פד נפקי מן לפא, תנועה דלהון איהו לארבע סטרין דספינה, תרין בתרין פנפי ריאה, ותרין בתרי פתי לפא, ותנועה דדפיקו דרוחא עביד תנועתיה, ודפיק בנקודה אחת או תרין או תלת, ואתחזר לאתריה, ובנקודין דדפיק אשתמודע דפיקו, לזמני דפיק זמנא חדא ואתחזר לאתריה, ודפיקו דא אשתמודע בנקודין דאורייתא, בההוא זמנא דדפיק בנקודה חדא לתתא איהי חיר"ק, ואם היא לעילא איהי חל"ם, פד איהי באמצעיתא איהו שור"ק, אם היא לעילא אחזי דאתגבר אשא דאיהו חם ויבש ואיהו קל, דעליה אתמר (ויקרא ו ב) זאת תורת העולה, ואם הוא דפיק נקודה לתתא איהו חר"ק, ונחית במיא דאיהו קר ולח ואיהו כבה, ואי דפיק נקודה באמצעיתא שר"ק דנשיב (נ"א נחית) ברוחא על מיא, ואחיד בתרווייהו ואיהו חם ולח.

והאי איהו דנקיד זמנא חדא לעילא ואסתלק דפיקו, או דפיק זמנא חדא לתתא ואסתלק דפיקו, או דפיק זמנא חדא באמצעיתא ואסתלק דפיקו, ואם דפיק תרי זמני דא בתר דא ואסתלק דפיקו, הא אינון צר"י דדפיקו דלהון שוין, אבל דפיק נקודה חדא לעילא ונקודה חדא לתתא דא בתר דא אינון ש"ב"א, ותרינ נקודין, אינון אש ומים, ולזמנין דא סליק ודא נחית, פגון את המאור הגדול (לממשלת היום) ואת המאור הקטן (לממשלת הלילה), (בראשית א טז) ולזמנין אינון שוין ואינון שמים אש ומים, ולזמנין דפיק תלת דפיקין חד לעילא ובתריה תניינא באמצעיתא ובתריה תליתא לתתא, הא תלת יסודין יתערון ביה דאינון אש ומים ורוח באמצעיתא ודא שר"ק, ואם דפיק תרינ דפיקין שוין דא בתר דא ונקודה בתר תרינ לתתא הא אינון סגול, דאינון מים ואש ורוח לתתא, ולזמנין דפיקו בפותיא באריכו דא פת"ח, ולזמנין דפיק באריכו ונקיד נקודה אבתריה דא קמ"ץ, באריכו אחזי רחמי.

אם זכו דפיקו דפיק באלין נקודין תשע, שכנינתא מאנא לכלהו עשירית לון, פגון דבה פלילין כל אתון, ואתון אינון לגבי נקודין פגופא לגבי רוחא, ובין כל דפיקו ודפיקו (י' שעוריה דאיהו שעור קומה), ו' שעוריה דאיהו שיעור קומה. (דף קח ע"ב) וכד נקודין דפיקין ביה, אינון דפיקין בלהו דפיקין בנייהא ברחמי, וכד לית תמן ו' דפיקין במהירו, ואינון דינין דפיקין דדוחקא בתר דוחקא, ואנון (ירמיה ל ז) עת צרה היא ליעקב וממנה יושע.

ומאנא דנקודין איהו נפש, נשמתא איהי כתר על פלהו, ומינה פתרון, דאינון טעמי תנועה דנקודין ואתון, ואיהי תליא במחשבתא, ונקודין תליין באמירה, אתון בעשוייה, ודא איהו אומר ועושה, מסטרא דימינא אמירה, מסטרא דשמאלא עשייה, עמודא דאמצעיתא פליל תרוייהו אומר ועושה, ובמאי אומר ועושה, בתוניה, דאתמר בה (בראשית א ג) יהי אור ויהי אור, יהי אור יהי י' באור ואתעביד אור דאחיד בתרוייהו בעמודא דאמצעיתא.

ואית דפיקו דעין הדעת טוב ורע, דמהאי אתר יצר טוב ויצר רע, ואיהו רוא דלחט הקרב המתהפכת (שם ג כד), דאתהפך ממטה לנחש ומנחש למטה, דפיקו דיצר הטוב אחזי בריאותא ואסוותא דכל אברין, ודפיקו דיצר הרע אחזי מרעא דכל אברין דגופא, וכל מאן דאליים גבר, אי מתגברין זכוון אתהפך מנחש למטה, ומיד מטה פלפי חסד וכל גופא אתסי, ואם מתגברין חובין אתהפך ממטה לנחש ונשיד כל אברין בכמה נשיכין דכאיבין ומרעין, בההוא זמנא אתמר בדפיקו, אין קול ענות גבורה ואין קול ענות חלושה קול ענות אנכי שמע (שמות לב יח), קול דענויא קול דדפיקו דבי מרעא דגלותא אנכי שמע.

ואית דפיקו מאילנא דאיהו ביש, לית ביה טב כלל, דמינה נפיק רוח סערה, דאסעיר ביה גופיה דבר נש, ואתמר ביה (מלכים א יט יא) רוח חזק מפרק הרים, דאינון גרמין דגופא, ומשבר סלעים, דאינון צלעות דגופא דאינון פגוונא דסלעים, והאי איהו נפיק בודון ולית ליה משקל ושעור, וביה (יונה א ד) והאנייה דאיהו גופא השבה להשבר, והאי דפיקו סליק ונחית בגלי ימא, דאינון

עשר בתרין תתאין, פגוונא דאיהי מלכות קדישא הכי איהו מלכות חייבא, פגוונא דמילה הכי איהי ערלה, דתמן סמא"ל ערל, ובת זוגיה ערלה, נחש ואשת זנוגים.

לקבל תרי ירכי קשוט מסטרא דמסאבו תאומיא"ל תומיא"ל, ולקבליהו אתמר (שמות טו ה) תהמת יכסמו ירדו במצולות כמו אבן, לקבל עמודא דאמצעייתא איהו עוגיא"ל דמתמן עוג מלך הפשו, מסטרא דתרין דרועין אינון (אנגיא"ל) עזיאל, אנגיא"ל מתמן אנג, וביה פי גאה גאה סום ורכבו רמה בים (שם א), עזיאל"ל, מתמן עזיאל, ומתמן עז"א ועזא"ל, ואיהו חזריא"ל, יכרסמנה חזיר מיער (תהלים פ יד), ועליה אתמר (בראשית כז מ) ועל חרבה תחיה, ואיהו שעריא"ל, דמתמן רוח סערה, ואיהו עשו איש שעיר, ומתמן שער באשה ערה, ועליה אתמר ההוא דאתמר ביה (שמות טו ב) עזי וזמרת י"ה ויהי לי לישועה, יהו"ה איש מלחמה יהו"ה שמו זנוגות.

לקבל בינה דאתמר בה אלה בינה, אליו אלופי עשו, לקבל חכמה אדם בליעל איש און, לעילא כתריא"ל (נ"א כתיא"ל) לקבל פתר עליון, ומתמן פרת לכל אליו דעברין על אורייתא, ואינון בתרין תתאין אינון קליפין לעשר ספירן, ועשר ספירן מוחא פגוייהו, ואליו קליפין אינון מחיצה בין ישראל לאביהם שבשמים, באליו קליפין מתלבש קודשא בריך הוא ושכינתיה, לקיימא בשכינתיה (תהלים קג יט) ומלכותו בכל משלה, ולקיימא ביה (שם מז ח) פי מלך על כל הארץ אלהים, אבל לעילא באתריה אתמר (שם ח ה) לא יגורף רע, אלא קליפין דיליה לעילא אינון לבושין מפמה גונון שפירין דנהורא, דמנהון אתפשט קודשא בריך הוא בגלותא, ואתלבש באליו אחרנין, בגין לנטרא לישראל, דאינון מתלבשין באליו קליפין, ודא איהו (ישעיה סג ט) בכל צרתם לו צר (דף קט ע"א) וכו', בקדמיתא יהב לון בידא דשליח דאיהו גבריאל, ולא הוה מזונא לסמאל ולמשרין דיליה אלא על ידי שליחא, בגין חובין דישראל אתלבש הוא בהון, וכביכול אתי ליה על ידי דקודשא בריך הוא, להאי אם ישראל אזלין בארץ מישר ומקיימין אורייתא ופקודין דיליה, ואם חס ושלום לא מקיימין אורייתא ופקודין דיליה, יהיב עשר בתרין בידוי דסמא"ל, ולא צריך מזונא לא מידא דקודשא בריך הוא, כל שפן משליחא דיליה, ודא לפרעה דאמר (יחזקאל כט א) לי יאורי ואני עשיתני, בגין דחזא בתרין נוכראין בידא דסמא"ל, דבקדמיתא פד חו בתרין תתאין בידא דקודשא בריך הוא, מה פתיב בישראל (דברים כח י) וראו כל עמי הארץ פי שם יהו"ה נקרא עליה, ובזמנא דאינון בתרין נוכראין בידא דסמא"ל, לא דחלין אומין דעלמא מישראל, ועבדין בהו פרעותיהו, עד שעתא דפורקנא דיתקיים בהו (זכריה יג ב) ואת רוח הטומאה אעביר וכו', דאליו קליפין גרמין אפרשותא בין קודשא בריך הוא ובין ישראל, ודא איהו רוא פי אם עונותיכם היו מבדלים בינכם לבין אלהיכם (ישעיה נט ב), ועתיד קודשא בריך הוא לאעברא אליו קליפין, ולא תחזא לישראל במוחא מלגאו, הדא הוא דכתיב (שם ל כ) ולא יכנה עוד מוריה והיו עיניו רואות את מוריה, ולא יהיה מחיצה בין קודשא בריך הוא ושכינתיה ובין ישראל.

ובזמנא דעשר ספירן מתלבשן באליו קליפין, אליו דידעין בקליפין עבדין אומאה בשמחון ובהיות דקודשא בריך הוא לאליו קליפין ובטלין גזרה, ועל אליו קליפין אמרו דצריך הבדלה,

דקודשא בריה הוא אתלבש בהון ביומין דחול, ובשבת אתפשט מנהון ואתלבש בלבושין דקדוש, ועשרה לבושין אינון דקדוש, דאתמר בהון (דברים לב יב) יהו"ה בדר ינחנו ואין עמו אל נכר, בדר"ד עשר, כחושבן עשר קליפות דחול, כד אתלבש בהון אתמר (ויקרא יג מו) בדר ישב מחוץ למחנה מושבו, בההיא קליפה דגרים כר נש לאתלבשא שם ה' ביה נטיל נוקמא, ובגין דא לא תשא את שם יהו"ה אלהיך לשוא (שמות כ ז), ובגין דא תקינו בהבדלה המבדיל בין קדוש לחול ובין אור לחשך, דלא יחפר קליפין דחול לקליפין דקדוש, ולא יעביד לון תערובת.

ודא איהו (ויקרא יט יט) שדרה לא תזרע פלאים ובגד פלאים שעטני, וכל מאן דערב לון אתמר ביה (כמדבר יט כ) את מקדש יהו"ה טמא וגומה, דבשבת דאתפשט קודשא בריה הוא מאלין לבושין ואתלבש בלבושין דקודשא, לא צריה לקרבא קדמוהי (נ"א קדמיהון) לבושין דחול, דמוחא לא מקבל טומאה, הדא הוא דכתיב (ירמיה כג כט) הלא כה דברי פאש נאם יהו"ה, דביה לא יכיל לאתערבא שום עירוב, אלא בלבושין דאתלבש בשבת ויום טוב יכיל לאתערבא, ובגין דהו מני למעבד הבדלה, דלתתא אית אילנא מעורב טוב ורע פלאים, ועליה אתמר (בראשית ב יז) ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, בגין דההוא מוחא דיליה בפריאה, יכיל לאתערבא עמיה קליפה, אבל מוחא דאיהו נהורא בארע אעילות לא יכיל לאתערבא עמיה (נ"א ביה) שום תערובת.

ואית אילנא דטוב ורע דקליפין, דאינון גרעינין אינון מלגאן רע, ומוחא דקיק מלבר טוב, ואית דמוחא דקיקא מלבר טוב ומוחא סגי ביש מלגאן, בגין דהבא וכספא זעיר מצופה מלבר, ועופרת סיגים מלגאן, דא מוניטא דשקרא, פומיה טב ולביה ביש, ואית דאיהו קליפה מלבר ומוחא מלגאן, ועליהו אתמר גולל אור מפני השד והשד מפני אור.

ואית אילנא לתתא דעבודה זרה, דלית ליה מוחא אלא קליפה מלגאן ומלבר, ועליה אתמר (תהלים א ד) לא כן הרשעים כי אם פמוץ אשר תדפנו רוח, ואיהי אשרה דנטעין אומין דעלמא קדם עבודה זרה, דאיבא דיליה מוץ אשר תדפנו רוח, בזמנא דייתי מלפא משיחא (דף קט ע"ב) עתיד קודשא בריה הוא לאעברא כל אלין קליפין לעילא ואמצעיתא ותתא, ולא יהא ערבוביא בפמליא דלעילא, בההוא זמנא (דברים לב יב) יהו"ה בדר ינחנו לישראל ואין עמו אל נכר, בההוא זמנא (בראשית ד ב) ותוסף ללדת, איתוסף רוחא דקודשא על ישראל, הדא הוא דכתיב (יחזקאל לו כו) ונתתי לכם לב חדש ורוח חדש אתן בקרבכם.

(אמר המגיה זה הלשון מצאתי בס"א).

רבי אלעזר ורבי יוסי הוו אזלי בארחה, אזדמן רבי אלעאי עמהון, אמר רבי יוסי לרבי אלעזר שמעת בהאי קרא אמאי אתמר ביה את את תרי זמני, בתר דאמר ותוסף ללדת את אחיו, מאי את הבל, והא תלת רבויין הווא, תריין אתין רבויין, ותוסף ללדת רבוייא, הא תלת רבויין, אמר ליה שמענא דתלת רבויין אלין אינון תלת טפין דאזדריקו מאדם קדמאה (נ"א קדמאה דאתמר בהון אלה), אמר ליה והא אנא שמענא (בראשית ב ד) אלה תולדות השמים והארץ תמן תה"ו,

אמר ליה ודאי הכי הוא, דמתמן תנה קזן יסודיה ועקרניה קדם דאתא לעלמא, אמר ודאי רזא
עלאה אתגוליא דלא שמענא עד השתא.

אמר ליה אם פן אלין טפין דאתוספו הכא מאי נינהו, אמר ודאי על אלין תלת טפין שרין תלת
חקמות, חד איהו חכמת המחשבה, ותנינא חכמת הדבור, ותליתאה חכמת המעשה, ואינון
תלת עלמין סתימין, תלת טפין דתליין מן מוחא עלאה סגו"ל קרינן ליה, ואית תלת עלאין
עליהו דתליין ממוחא סתימא דעתיקא דעתיקין, ואינון סגולתא, תלת עלאין אתרמיזו פי
עלאה דאית לה קוצא לעילא וקוצא לתתא וגו באמצעייתא, ותלת טפין תנינין דאינון סגו"ל מן
י תתאה, ורזא דמלה בראשית, תלת מאדם קדמאה, ותלת מאדם תתאה, ובאלין תלת נקודין
אתמר (ישעיה מד ו) אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים, ואלין אינון תלת גלגולין
דאדם קדמאה, דתלת טפין דאזדריקו בתלת אבהו, דבהו.

יברכה יהו"ה יאר יהו"ה ישא יהו"ה, ותלת תנינין בברית ותרי סמכי קשוט, דנח שם ויפת
מתמן הו, דאתמר ביה נח איש צדיק מסטרא דצדיק חי עלמין, שם ויפת, מסטרא דתרין סמכי
קשוט, ורזא דמלה הכא, (משלי ל ד) מה שמו ומה שם בנו פי תדע, מה שמו באימא עלאה דתמן
חקמה, ומה שם בנו באימא תתאה אשתמודעא, אבל תלת גלגולין בתלת אבהו, ותלת בתלת
סמכין דלתתא, ואלין שית הו עתידין למהוי תלת בשת ותלת בהבל, אלא דפרח י משת דאיהי
נקדה וכו'. (ע"כ מס"א).

תוספת לתקונא שתיין ותשעה

ועוד ותוסף לקדת את אחיו את הבל, רבי יוסי ורבי אלעאי הו אזלי בארקה, אנדמן רבי אלעזר
עמהו, אמרו ודאי עלך אתמר (בראשית כח יא) ויפגע במקום דאערענא בשכינתא, אמר לון עליכו
אתמר (שם לב ב) ויפגעו בו מלאכי אלהים, מאי מלאכי אלהים, אלין דאתמר בהו (תהלים קד ד)
עושה מלאכיו רוחות, דרוחין דילכוון מרוחא דקודשא בריה הוא, (נ"א דקודשא) חדו פלהו בארקה.
אמר רבי יוסי לרבי אלעזר מאי ותוסף לקדת את אחיו את הבל, ועוד מאי אתא לרבנות ותוסף,
ותרין אתין את אחיו את הבל.

אמר ליה ודאי ותוסף דא תוספת רוחא דקודשא דאיהו עמודא דאמצעייתא, מתמן אתוסף
ליה רוחא דקודשא, תרין אתין לרבנות ביה נשמתא ונפשא משכינתא עלאה ותתאה, ומאי תנה
תוספת על רוחא דא חכמה מאדם עלאה.

אמר רבי יוסי שמענא דתלת רבויין אליו, אינון תלת טפין דאזדריקו ממוחא סתימא דכל
סתימין, ואלין אינון תלת גלגולין, ואלין תלת טפין, שמענא דאינון לקבל תלת נשים, דאתמר
בהו (משלי יד א) חכמות נשים בנתה ביתה, דחד אופה וחד עורכת וחד מקטפת, להיא דאתמר
בה (במדבר טו ב) ראשית עריסתיכם חלה, ודא חלה דפסח דאיהי סגולת"א, איהי טפה קדמאה

ומינה אודריקו תלת טפין, ואינון תלת יודין י"י י' דאינון סגולת"א ודאי, ואינון י' יברכה י' יאר
י' ישא, ובאן אתר אודריקו בתלת אבהו, דתמן נחית אדם בתלת גלגולין, ומאן אתר אודריקו
מההוא דנחית בהון (דא יה"ו) מסטרא דחכמה עלאה.

ולקבל תלת טפין אלין תקינו תלת מצות בפסח, חד (דף קי ע"א) מצה דלעילא לברכא בה המוציא,
תניינא לחם משנה, תליתאה לחם עוני בלא מלהא, דהא אתמר (ויקרא ב יג) על כל קרבנה תקריב
מלח, בגין דאיהי מצה פרוסה, בגוונא (דניאל ה כח) דפרים פריסת מלכותה, עד דתהא שלימה לא
צריד לקרבא עלה מלח, דאיהו חל"ם, ומאי ניהו חלם אמצע (דבלחו תלת), תלת טפין עלאין אינון
סגולת"א, דתליין ממוחא סתימא עתיקא דעתיקין.

תלת טפין אודריקו בגולגולתא ממוחא תניינא ואינון סגול"ל, באן אודריקו, בתרי סמכי קשוט
וברית, דאינון לקבליהו נח שם ויפת, נח אודריק בצדיק, דדא הוא דכתיב (בראשית ו ט) נח איש
צדיק, שם ויפת בתרי סמכי קשוט, ועליהו אתמר בראשית, תלת טפין עלאין דאינון סגולת"א,
דאודריקו ממוחא סתימא, אינון קוצא דאת י' לעילא וקוצא דילה לתתא, וגו באמצעיתא דילה,
מוחא דאודריקו תלת טפין אלין מינה, איהי י', ודא י' דאיהי לעילא מאת א, י' לתתא מן א
מוחא תניינא, ותלת טפין דאודריקו מינה אינון סגול"ל, תלת טפין דאדם קדמאה דאינון תלת
גלגולים, ותלת דאדם תניינא תלת גלגולין.

מאן אדם עלאה ואדם תניינא, אלא (משלי ל ד) מה שמו ומה שם בנו, מה שמו אדם עלאה, מה
שם בנו אדם תתאה, ותרוייהו אתרמיזו בההוא קרא דאמר משה, (שמות ג יג) ואמר לי מה שמו
מה אמר, תלת טפין חד אופה במוחא דאיהו לקבל ימינא, דאיהו אופה דאיהו שר האופים,
וחד עורכת דא מוחא דאיהו מסטרא דשמאלא, דאתמר בה (משלי ט ב) אף ערבה שלחנה, והא
אוקמוהו שלחן בצפון לקבל לבא, וחד מקטפת לקבל מוחא דאיהו לאחורא פלפי פתה, ולקבל
אילין תלת טפין אינון תלת יודין דאינון ביו"ד ה"י ואו ה"י, דמעידין על עלת כל העלות, דעליה
אתמר (ישעיה מד ו) אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים, דאיהו ראשון ואחרון ומבלעדי
אין אלהים.

ומשית תקונין אלין בעא קודשא בריה הוא למברי לשת, למיהוי שמייה שית, למיהוי ביה תלת
גלגולין דאדם ותלת דהבל, אלא דפרח י' משת דאיהי נקודה אבן שתיה דמתמן הוישתת עלמא.
ובהאי י' חב יוסף, דדא הוא דכתיב (בראשית מט כד) ותשב באיתן קשתו ויפזו זרועי ידיו, מאי ויפזו,
דאודריקת טיפה דאיהי י' בין עשר אצבעאן, ואתפליגת לעשר ניצוצין דאודריקו מקשת דאיהו
ברית, ובאן אתר אודריקו בעשרה הרוגי מלכות, אמר ליה, והא שמענא דעשרה הרוגי מלכות
בני יעקב הוו, אמר ליה חס ושלום, אלא בדיוקנייהו הוו.

אמר ליה ומאן גרים דאודריקו תמן, אמר ליה דיוקנא דאבוה דאזדמן לגביה, דהוה דיוקנא
דאדם קדמאה, דא גרים דאודריקו לון, ונעין צפרניו בקרקע וברח גרמיה, ולא אודריקו (בסהיא

כהוראת מו"ר שר בית הזוהר המקובל האלוקי
ר' בניהו שמואלי שליט"א

זונה, דאי לאו דאתחזיאת ליה דייקנא דאבוקה לא הוו אנדריקו חכי, ודייקנא דאבוקה גרם דההיא טפה וינס ויצא החוצה, ולא בעבירה, ובשכר וינס), (נ"א בהאי זונה, דאי הוה זריק לון בהאי זונה, הוו ישראל טבעין בימא, ולא למגנא אוקמוה קדמאין, בשכר וינס). (דף קי ע"ב) הים ראה וינס (תהלים קיד ג), ואי לא, לא הוו נפקין ישראל מן ימא, ואיהו קביל עונשיה באלין עשרה הרוגי מלכות, והוו עתידין למיפק מיניה עשרה שבטין, ובגין דא הוו עשרה הרוגי מלכות פגוונא דעשרה שבטין והוו עתידין למיפק מיניה, והוו חשבין חבריא דעשרה בני יעקב הוו.

אמר ליה אם פן מאן יהיב רזא דא בשת, (אמר ליה נשמתהון דצדיקיא אתבריאו קדם דאתברי עלמא כמה דאוקמוה קדמאין), (נ"א כמ"ש בראשית, אין ראשית אלא נשמה, וכו' עי' לקמן קיב ע"א), אמר ליה בגין דא אמר קרא (ישעיה מו י) מגיד מראשית אחרית, ובגין דא שית איהו סינמא דאתון, ומינייהו אשתמודעאן רישא דאתון דאיהו א"ב בא"ת פ"ש, ועוד שית, ש' דיליה אינון תלת ענפי אילנא לעילא, ואיהי שרש לתתא, ואחזי בהון תלת גלגולין לעילא, ותלת לתתא.

ת' תפארת [ש'] שלום, כליל שית סטרין, ודא דרנא דמשה, כליל תלת אבהן ותלת דרגין תחותיהו, ואינון גלגולא דאדם, שית אנוש הבל, נח שם יפת, ומשת ואנוש אתיחסו כל דרין, הדא הוא דכתיב (בראשית ד כו) אז הוחל לקרא בשם יהו"ה, אז ההוא דאתמר ביה (שמות ב י) (פי מן המים משיתהו), אז הוחל למיתי בגלגולא, ההוא דאתמר ביה (שם טו א) אז ישיר משה.

ובגין דא שית מתמן הושפתת עלמא, ובגין דא פי שית לי אלהי"ם זרע אחר תחת הבל, (בראשית ד כה) דאתמר ביה בשגם זה הבל, ואיוב עליה אמר (איוב לח לו) מי שית בפטוחות חכמה, חכמה מי"ם עליונים, מתמן אתמשה, ובגין דא פי מן המים משיתהו, ש תלת אבהן, ודא מ"ש מן משה, ה' שכנינתא תתאה, הבל ה' ל"ב.

וכפל שמיה תרין זמנין משה משה (שמות ג ד), לאחדא בתרין ההי"ן ה' עלאה ה' תתאה, ולאחדא בתלת ענפין ובתלת שרשין דאינון שית, תרי זמנין מ"ה ממשה איהו אחזי רזא (משלי ל ד) מה שמו ומה שם פנו, דבתלת אבהן אתלבש מ"ה דלעילא, ובתלת דרגין דלתתא מ"ה דלתתא, ומשה כליל תרווייהו, איהו מרפכתא שלימתא עלאה ותתאה, פגוונא דא ש מן משה תלת אבהן, דאתמר בה (יחזקאל א י) ופני אריה אל הימין ופני שור ופני נשר וכו', מ"ה דמשה ודמות פניהם פני אד"ם, ובגין דאיהו מרפכה לעילא ותתא, אמר (שמות ג יג) ואמר לי מה שמו מה אמר אליהם, אדהכי הא רבי יצחק ורבי יודאי ורבי יהודה ושאר חבריא קאתו, אמר להו רבי שמעון במאי עסקיתו, אמרו ליה שמענא בך ואתינא לגבה, דשאילנא עלך לכל חבריא ולא אשפחנא מאן דאודע לן מינה, עד דאערענא פרבי יוסי ורבי אלעאי ורבי אלעזר והוו מתעסקין ברזא דהבל בכל גלגולין דיליה.

אמר רבי שמעון ודאי עובדא דצדיקיא לעילא תלוא, ותמן אשתמודע פלא, ואתערוותא דלתתא גרים אתערוותא דלעילא, בודאי רזא דגלגולא באתר חד איהו, וכל גלגולים אינון פגוונא דגלגולים דסלקין ונחתין, וגלגל חד איהו קבוע באמצעיתא בינייהו, ואיהו לא מתנענעא חכא והכא.

וְרִזָּא דְמַלְתָּה הָא אִוְקְמוּנְהָ, (קהלת א ד) דִּזְר הַלְיָהּ וְדוֹר בָּא וְהָאֲרִיץ לְעוֹלָם עַמְדַת, דְּאִיהִי קְבִיעָא בִּינְיָהוּ (פְּגוּוֹנָא דָא, נֶפֶשׁ אִיהוּ בְּקִבְעוּ דְגוּפָא, וְרוּחָא סְלָקָא וְנַחְתָּא בְּגוּפָא וּמְתַפְשָׁטָא בְּכָל וְרִידֵי דְלָפָא, כְּבָר אֲמַרְנָא דְגִלְגּוּלִים אִינוּן פְּגוּוֹנָא דְגִלְגּוּלִים דְּסִלְקִין וְנַחְתִּין בְּגִלְגּוּל חוּד), פְּגוּוֹנָא דָא נֶפֶשׁ אִיהִי בְּקִבְעוּ דְגוּפָא, וְרוּחָא נַחְתָּא וְסִלְקָא בְּגוּפָא, וּמְתַפְשָׁטָא בְּכָל וְרִידֵי דְלָפָא דְמִתְנַעֲנְעִין, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (יחזקאל א כ) אֵל אֲשֶׁר יְהִיָּה שְׁמָהּ הָרוּחַ לְלַכְתָּ יִלְכוּ, אֲבָל נֶפֶשׁא קְבִיעָא בְּלָפָא, פְּאִתְתָּא דְאִיהִי קְבִיעָא בְּבִיתָא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (תהלים קיג ט) מוֹשִׁיבֵי עֲקֻרַת הַבַּיִת, וּבַעֲלָהּ (בראשית ח ז) וַיֵּצֵא יְצוּא וְשׁוֹב, הֵכִי דוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹר בָּא, דָּא עֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא, אִיהוּ אֲזִיל וְאִתִּי בְּגִלְגּוּלָא, אֲבָל שְׂכִינְתָּא לְעוֹלָם עוֹמְדַת, אִיהִי לֹא אֲזִילָא בְּגִלְגּוּלָא, וְלֹא אֲתַרְכִּיבַת בְּאַתַר אַחְרָא, וּבְגִין (דף קיא ע"א) דָּא אֲתַמַּר בֵּיהּ, (תהלים קכח ג) אֲשַׁתֶּךָ פִּגְפֹן פְּרִיָּהּ, מַה גִּפְּוֹן לֹא קְבִילַת הִרְפָּכָה מִמִּין אַחְרָא מִכָּל אֵילָנָא דְעֵלְמָא, הֵכִי שְׂכִינְתָּא לֹא קְבִילַת עֲלֵיהּ הִרְפָּכָה אַחְרָא בְּעֵלְמָא אֲלֵא מִבַּעֲלָהּ.

קְמוּ בְּלַהוּ חֲבֵרָא וְאֲשַׁתְּחֹו קַמִּיהּ, וְאֲמַרוּ אֵלּוּ לֹא אֲתִינָא לְעֵלְמָא אֲלֵא לְמִשְׁמַע דָּא דִּי, פְּתַח וְאֲמַר וְזַרְח הַשְּׁמֵשׁ וּבָא הַשְּׁמֵשׁ (קהלת א ה), וְזַרְח הַשְּׁמֵשׁ דָּא עֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא, דְּאִיהוּ מִשָּׁה בְּדִיקוּנְיָהּ, וְזַרְח הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (דברים לג ב) יְהו"ה מְסִינִי בָּא וְזַרְח מִשְׁעִיר לָמוֹ, וּבָא הַשְּׁמֵשׁ כַּד אֲתַכְפִּישׁ מִשָּׁה, וְעַם כָּל דָּא דְאֲתַכְפִּישׁ אֵל מְקוּמוֹ שׁוּאָף זֹרְחַת הוּא שָׁם, וְדָא יְהוֹשֻׁעַ דִּתְהוּהּ פְּגוּוֹנָא דְסִיְהָרָא דְאִיהִי שְׂכִינְתָּא.

וְעוֹד וְזַרְח הַשְּׁמֵשׁ דָּא מִשָּׁה, כַּד יִיתִי בְּגִלְגּוּלָא בְּצַדִּיק גְּמוּרָה, וְכַד לֹא אִיהוּ בְּצַדִּיק גְּמוּרָה וּבָא הַשְּׁמֵשׁ, אֲתַכְפִּישׁ מִנְיָה, וְאֲזִיל וְאִתִּי בְּגִלְגּוּלָא עַד דְּאֲשַׁכַּח אֲתַרְיָהּ, וּבְגִין דָּא אֵל מְקוּמוֹ שׁוּאָף זֹרְחַת הוּא שָׁם.

וְעוֹד וְזַרְח הַשְּׁמֵשׁ דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא, בְּאֵן אַתַּר, כְּבָר נִשׁ דְּשְׂכִינְתָּא עֲמִיהּ, כְּמַה דְּאַתְּ אֲמַר (שמות כא) בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר אֶת שְׁמִי וְגוֹמַר, וְתִרְגַּם אֲנִקְלוֹם בְּאַתַר דְּתַשְׁרִי שְׂכִינְתִּיהּ תִּמְוֵן, וְאִי לִית שְׂכִינְתָּא תִּמְוֵן וּבָא הַשְּׁמֵשׁ, אֲתַכְפִּישׁ מִנְיָה קוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא, וְאֲשַׁתָּאֵר בְּחִשׁוּכָא וְשִׁלְטִין עֲלֵיהּ כְּמַה מַּחְבְּלִין וְכְמַה יְסוּרִין בִּישׁוּן, דְּלֹא אִינוּן יְסוּרִין שְׁל אַהֲבָה, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (דברים לא יז) עַל כִּי אִין אֱלֹהִי בְּקִרְבִי מִצְאוּנִי הִרְעוּת הָאֱלֹהִי, דְּאֵלִין רְעוּת מְמַנֵּן עַל כָּל עַתִּין וְרַגְעִין, דְּעֵלְיָהּ אֲתַמַּר (איוב ז יח) וַתִּפְקְדֵנוּ לְבַקְרִים לְרַגְעִים תִּבְחַנְנוּ, וְזַהוּ שְׁאֲמַר דְּוֹד (תהלים לא טז) בְּיַדְךָ עֲתוּתִי וְגוֹמַר, וּמֵאֵן גְּרִים דְּלֹא שְׂרָיָא שְׂכִינְתָּא עֲלֵיהּ, וְלֹא נַהִיר שְׂמִשָּׁא עֲלֵיהּ, בְּגִין הַבֵּל דְּשַׁקְרָא וּמְלִין דְּשַׁקְרָא דְנִפְקִין מִפּוּמוֹ, וּבְגִין דָּא (קהלת ח יד) יֵשׁ הַבֵּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עַל הָאָרֶץ, אִית הַבֵּל וְאִית הַבֵּל, אִית הַבֵּל מִמְּאָרִי דְשַׁקְרָא דְאֲתַמַּר בְּהוֹן (ירמיה י טו) הַבֵּל הִפָּה מַעֲשָׂה תַעֲתוּעִים, דְּאִינוּן תוּעִים בְּעוֹבְדָא דְשַׁקְרָא.

וְיֵשׁ הַבֵּל דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ, (דברים ח ג) כִּי עַל כָּל מוֹצֵא כִּי יְהו"ה יַחֲיֶה אֲדָם, וְדָא הַבֵּל דְּאוּרִיָּתָא, דְּאִיהוּ חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה, מִן ב' דְּבִרָאשִׁית עַד ל' לְעֵינֵי כָּל יִשְׂרָאֵל, וְדָא הוּא הַבֵּל, וְהָא שִׁית אִינוּן עִם זֶה סֵפֶר, אֲלֵא דָא ו' דְּאִיהוּ קוּל דְּסִלְיָק בְּהַבֵּל דְּאִיהוּ ה', וְכַפָּה אִיהוּ מֵאֵן דְּמַחְפֵּר

כהוראת מו"ר שר בית הזוהר המקובל האלוקי
ר' בניהו שמואלי שליט"א

לון פחדא, ואפיק לון מפומוי ברחימו ודחילו דיי"ה, ובגין דא (קהלת ח יד) יש הכל וכו', אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים.

אמרו ליה חבריא רבי רבי אי הכי דאינון צדיקיא אמאי מגיע אליהם כמעשה הרשעים, אמר לון גלגולא גרים לון דיייתי לון פעובדא דרשיעיא, פאלו הווי רשיעיא הכי ייתי לון יסורין ודחקין, והאי אינון דנשמתיין דלהון מסטרא דאדם והכל, דדא האב במחשבה ועובדא, ובגין דא אמר עליהו קרא (קהלת א טו) בשגם זה הכל, גם לרבות אדם.

אמרו ליה ידענא דמחשבה איחי אדם קדמאה, מ"ה דלעילא, מ"ה שמו, עובדא כ"ח דיליה, כ"ח אתוון דעובדא דבראשית פרא וכו', וכלא חכמה פח מה, אם פן במאי הווי יכלי למחטי חכא, אמר לון בודאי כל מאן דחב בגופיה דתמן עובדא, ובנשמתייה דתמן מחשבה, פאלו חאב בההוא דאתברי איהו בדיוקניה, דדא הוא דכתיב (בראשית א כז) ויברא אלהים את האדם בצלמו וכו'.

ויש רשעים שמגיע אליהם כמעשה הצדיקים, דאית לון עותרא ושלים ואריכו דיומין בהאי עלמא, אמרו ליה בטר דאינון רשעים אמאי אית לון כל האי יקר, אמר לון האי טובה דלהון איהו הכל ורעות רוח, דגלגולא דלהון גרים לון דהווי רשעים גמורים, ועבדו (וכוון פמה מנייהו, ואתקצרו בקצרות שניו ולא אשתלים לון), פמה מיני טבין, אייתי להון קודשא פריד הוא בגלגולא לאשלמא לון אנרייהו בהאי עלמא, דדא הוא דכתיב (דברים ז י) ומשלים לשנאיו אל פניו וכו', ועלייהו אתמר (קהלת ח י) ובגין ראיתי רשעים קבורים וכו'. (דף קיא ע"ב) אדהכי הא רבי פנחס קא נחית ממתבתא עלאה, ואתחזי תחות טולא דרבי שמעון, ואמר ליה מאי הכל אשר נעשה על הארץ, וכי על הארץ אתעביד הכל, אלא פמה דאת אמר (בראשית ב ו) ואד יעלה מן הארץ, דאית הכל אשר נעשה על הארץ, הכל דצלותין והכל דאורייתא אתעביד על ארעא דקודשא פריד הוא דאיהי שכינתיה, דאתמר ביה (ישעיה טו א) והארץ תדם רגלי, ומאי ניהו הכל דאתעביד עליה, אלא הפוך הכל ותשפחיה חלב, ומניה נפיק הכל ודא נפש וביה סליק דבור, רוחא נפיק מאודנא שמאלא דלבא, ומניה נפיק קלא, וקלא איהו אילנא, דאתפלג לכמה קלין דאינון ענפין דאילנא, ואיבא דיליה דבור, ותרוניהו עץ פרי, ואינון גוף וברית, דא עץ ו', ודא פרי י' אות הפרית.

ה' תתאה שרשא דאילנא, דאית ביה תלת ווי"ן לקבל תלת ענפין דש, ה עלאה תלת ענפין, ואינון תלת ווי"ן מן ויסע ויבא ויט, האי איהו עץ החיים דאעקר ענפוי דקצין בנטיעות ואסתלק איבא, ואתמר באילנא (דניאל ד יא) גהו אילנא וקצצו ענפיהי וכו', ברם עקר שרשוהי פארעא שבקו, דאיהו ה' תתאה, אסתלק הו"י ואשתאר ה', ובגין דא שלש משמרות הו"י הלילה, ובכל משמר ומשמר יושב הקדוש ברוך הוא ושואג פארי וכו', ה' דהלילה עלה קודשא פריד הוא שואג בשלש משמרות דתמן הו"י, תמן הו"י איהו ודאי.

ומנא לן דאעקר אדם אילנא ואיבא וענפין דיליה, וקלא אשתאר תמן אלא שרשא דאיהי ה' תתאה, דדא הוא דכתיב (בראשית ג ט) ויאמר לו איפה, פגוונא דאיכה דאתמר ביה (איכה א א) איכה

ישבה בדה, איך ה' ישבה בדה, בגין דא אתגלגל אדם בתלת אבהן, דאינון ענפין דאילנא וגופא ואיבא דאילנא, ואתתקן מה דאעקר, נחית באברם ונטע ביה ה' דאיהי ענפין דאילנא, נחית ביצחק ועביד איבא דאיהו י' מן יצחק, נחית בעקב ונטע ביה ו' דאיהו אילנא, דאתמר ביה ואלהי יעקב.

לבתר אתא משה דאתמר ביה (בראשית ג) בשגם הוא בשר, שגם זה הבל, ונחית חמשה חומשי תורה, דאיהי שרשא דאילנא, ואשלים אילנא בשמא דיהו"ה, ובגין דא אשתלים ביה שם יהו"ה, כמה דאת אמר (שמות ג) ואמרו לי מה שמנו מה אמר אליהם, (שם ד) כי יאמרו לא נראה אליך יהו"ה, דלאבהן לא אתגלי לון, בגין דלא הוה שלים שמא, באבהן לא אתגליא לון, הדא הוא דכתיב (שם ג) ושמי יהו"ה לא נודעתי להם, במה דחב אדם אתתקן, ובמה דחב הבל אתתקן, ואתחזר פלא בתקוניה בענפוי בשרשוי בגופיה באיביה, וכלא אשתלים בב"ר דאיהו משה, ב"ר מן בראשית, מה דהוה שת נחית תמן י' ואתעביד שי"ת, ומתחיל בב' דאיהי ברכה לאפקא ארעא מלכותיא, דאתמר ביה (בראשית ג) ארורה האדמה בעבורך, ולבתר נחית ר' עלה דאיהי ראשית חכמה, וכד קריב לטורא דסיני נחית א' מן בראשית דאיהי אנכי, ונחית עלה פתה, דאינון אתון דעשר אמירן, ואשתלים אילנא בכל תקונין דיליה.

אמרו ליה רבי רבי, הא אילנא שלים ביהו"ה, אמאי נחית א' מן בראשית, אלא בגין דאיהו נביעו לאשקאה אילנא, דמתמן אלהי"ם מליא"ה מפל תשע ספיראן, דאינון בבראשית, שית אינון שית ספיראן, ברא תלת ספיראן עלאין, אלהי"ם איהו עשיראה מליאה מפלחו תשע, שלימו דכלהו, ובגין דא בראשית ברא אלהי"ם, בראשית ברא עם אלהי"ם, את השמים ואת הארץ, אתו לנשקא ליה פרח לעילא.

אמר רבי שמעון חבריא בודאי קודשא בריך הוא אסתפס עמנא, עלאין ותתאין למתוי בהאי חבורא, זכאה דרא דהאי אתגליא ביה, דעתיד פולי האי לאתחדשא על ידא דמשה בסוף יומיא בדרא בתראה, לקיימא קרא (קהלת א ט) מ"ה ש"היה ה"וה שיהיה, וביה (דף קיב ע"א) (תהלים לג יד) מ'מכון שבתו השגית, (שם קמד טו) אשרי העם שפכה לו בגימטריא מטשה, אשרי העם שיהו"ה אלהיו, דעליה אתמר (קהלת א ד) דור הולך ודור בא, ולית דור פחות מששים רבוא, ועליה אתמר (תהלים קה ה) דבר ענה לאלף דור, ואתפשטותיה הוא בכל דרא ודרא, בכל צדיק וחקם דמתעסק באורייתא, עד שתין רבוא, לאשלמא לכלהו מפגמו דלהון, ורזא דמלה (ישעיה נג ה) והוא מחולל מפשענו, דאיהו שקיל לכלהו, כמה דאוקמוה מארי מתניתין אשה אחת ילדה ששים רבוא, ומנו משה דשקיל פששים רבוא, ובגין דא אתמר עליה דור הולך (דור בא) לתהוא עלמא, ודור בא איהו ייתי כמלקדמין.

ועוד (בראשית ד כה) כי שית לי אלהי"ם זרע אחר, שית אתפשטותיה הוה עד יעקב, דפרח ביה י' מן שית ואשתאר שית, ואשתאר יעקב עקב, דיעקב דיוקניה דאדם קדמאה הוה, כמה דאוקמוה שופריה דיעקב בעין שופריה דאדם הראשון, ובגין האי י' אתמר (תהלים קיח כא) אבן מאסו הבונים,

דאינון אברהם ויצחק, דאתמר בה לגבי אדם (בראשית ג טו) הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב, דהו ידעין דהוה עתידה לאלקאה מחו"א, ובגין דא אתמר בה אכן מאסו הבונים.

אמרו ליה חבריא, והא אמר רבי פנחס דאת י' איה ביצחק, אמר ודאי י' עלאה איה מן חכמה, והאי איה י' זעירא, ובגין דא אתמר בה עקב, הדא הוא דכתיב ואתה תשופנו עקב, ודא פה ירד יעקב, דאתמר בה (בראשית לב כו) ויגע בכף ירכו, ואתמר ביה והוא עלע על ירכו, ודא י' מן אדני, ואיהו י' מן הוה, דבה (שמות ג ו) ויסתר משה פניו כי ירא מהביט לאתר דהב בדקדמיתא, קדם דייתי בגלגולא, פיון דאתא יעקב תמן, מיד (בראשית לג יז) ויעקב נסע ספתה ויבן לו בית, בת י', מיד אשתלים י' בעקב ואתעביד יעקב, ודא איהו דאמר קרא (שם טו) ויבא יעקב שלם, ולבתר אתא משה והפך הוה מדינא לרחמי ואתחזר יהו"ה, ודא איהו רזא אכן מאסו הבונים, בההוא זמנא אמרו פלהו מאת יהו"ה היתה זאת וכו'.

(אמר המגיה זה הלשון מצאתי בספר אחר).

בראשית לית ראשית אלא נשמה, אמר ליה מהכא אשתמודע דבהאי אות דברית מילה חאב אדם וכל דרין דאתו אבתריה ודא איהו דאמר קרא פקד עון אבות על בנים בגין דמעשה אבותיהם בידיהם, אמר ליה אשתבך דשת איהו גלגולא דאדם והכל דאתמר ביה בשגם הוא בשר בשגם זה הכל ורזא דמלה אז הוחל לקרוא בשם יהו"ה, ואדעה בשם, אז, ההוא דאתמר ביה אז ישיר משה, בשם יהו"ה ואדעה בשם, בתרין שמעון מה שמו ומה שם בנו ואתמר ביה הוחל דמתמן הושתת עלמא.

אדהכי הא רבי שמעון ורבי יצחק ורבי יודאי ורבי יהודה ושאר חבריא, פגעו ברבי אלעזר וחברוי דהו עמיה, אמר לון במאי עסקיתו אמרו ליה ברזא דגלגולא דאדם והכל, אמר ודאי ברזא עלאה דהוינא משתדליו, הויתו אתו משתדליו.

פתח כמלקדמין ואמר יש הכל אשר נעשה על הארץ וכו', דא אדם והכל, כמחשבה וכמעשה חאבו, כמה דאוקימנא לעילא, ומאי ניהו מחשבה ומעשה, אבא ואימא חכמה ובינה עליהו אתמר פלם בחכמה עשית הרי עשיה בגין דתמן פח מה, דא חכמה דאתפלג לתרין סטרין, מ"ה איהו אדם מחשבה חשב מ"ה, מ"ה אדם, תשבח דאיהו אדם מחשבה, בינה, תמן י"ה אבא ואמא וכן בגוייהו עמוד דסמיה לון, ההוא דאתמר ביה בשגם הוא בשר, בשגם זה הכל, דאיהו משה, מתמן הוה, והכי אוקמוהו קדמאין בשגם זה משה, הכל אתקרי על שם ב' מן בראשית, ל' לעיני כל ישראל, ה' המשה הומשי תורה דעתיד לאתייבא על ידיה, ודא איהו הכל, דאתמר ביה פי על כל מוצא פי יהו"ה יחיה האדם.

ואית הכל דסטרא אחרא דאתמר ביה הכל הפה מעשה תענועים ודא הוא הכל דנבלות הפה ופתגמין בטליו דלית בהו תועלת כלל, ובגין דא יש הכל וכו' שמגיע אליהם כמעשה הרשעים ויש הכל אשר מגיע אליהם כמעשה הצדיקים, מאי הרשעים דא סמא"ל ונחש ש דמשה איהו

תלת ענפין דשרשא דאילנא ודא ש מן שת, מ"ה מן משה דא אדם, דאיהו בדיוקנא דאדם
דלעילא, ודא איהו מה שמו ומה שם בנו והאי מ"ה, (ה) תורת יהו"ה תמימה, ה' חמשה חומשי
תורה דאתייהבו ליה בארבעין יומין וארבעין לילון דלחם לא אכל ומים לא שתה.

ובגין דעקר ש דאיהי שרשא דאילנא מאתרה ואתעבדת תלת ענפין דאינון תלת זיינין פגוונא
דא ש, דזרע דאיהו יורה פחץ, אתעביד ז', דתלת טפין אתפשטו ואתעבידו שרביטין, ובגין
דאעקר לון מאתריהו ומה דהנה שרשא חדא עקרא חדא, אתפלגו לתלת, הכי איהו אנדריק
בתלת גלגולין, חד בנח, ותרין בשם ויפת, ובגין דכד אתא נח לא בעא רחמי על אילין גוברין
דטופנא אתבייש לבתר ואמר ואם אין מהני נא מספרה אשר פתבת, ושם לאו למגנא הנה
קבע מדרשות, ויפת אתמר ביה יפת אלהים לילפת וישפון באהלי שם, באילין תלת הנה בעי
לאשתרשא בשרשוי חמא דלא אצלח, אעקר ליה מתמן ונטע ליה לבתר יחידאה.

אבל אדם אתנטע בתלת אבהן ואצטריף ואתלבן בהון ואשתרש בשרשוי ואצלח, מיד אתא
משה דאיהו בריה דאדם ויהיב קודשא בריך הוא אורייתא על ידוי לאשקאה אילנא לאתגדלא
בשרשוי וענפוי בההוא זמנא אתתמן אילנא דעקר, חובא דחאב באילנא חבא תקין פלא, לבתר
דאתכניש משה מעלמא אתמר ביה וזרח השמש ובא השמש ואתמר ביה הולך אל דרום וסובב
אל צפון סובב סובב הולך הרוח תלת זמנין סובב לקבל תלת גלגולין דרוחיה אסחיר תמן, מיד
דאשפח תמן לשריא, מה פתיב ועל סביבותיו שב הרוח.

אמר ליה רבי אלעזר אשתמודע חבא רזא עלאה, מרוחא דקודשא דלעילא דאיהו בן י"ה,
דאסחר לימינא ושמאלא ועמודא דאמצעייתא ולבתר לתלת תתאין דאינון צדיק ותרי סמכי
קשוט, והכי אדם עלאה אוף הכי בשית סטרין, ודא רזא דבראשית, פרא שית לעילא, פרא שית
לתתא, י' דפרח.

מן שת איהו י' דיצקב, דפרח י' מיניה ואשתאר עקב, ודא איהו רזא דהוא ישופך ראש ואתה
תשופנו עקב, ובגין דא כד פרח י' מן שת מה פתיב ביה כי שת לי אלהים זרע אחר, אחר גרים
דאתאבד י' דאיהי זרע מן שת, ורזא דשת כל שתה תחת רגליו, כל ודאי דאיהו זרע אות ברית
קדש, בההוא זמנא אתא משה בתרין לוחין דאינון ב' מן בראשית וכסי על שת ואתעביד בשת,
ובגין אתר פסי ב' על שת בזמנא דאמר ויסתר משה פניו ואת י' איהי תמונת יהו"ה, בשכר
ויסתר משה פניו כי ירא מהביט, ותמונת יהו"ה יביט, ואשתלים שת.

והיינו בראשית פרא אשתלים בשית, שת סיומא דאלפא ביתא, אב רישא דאלפא ביתא, ודא
הוא רזא דא"ת ב"ש, חבא אתתמן אב עם בן תרנויהו דא על גב דא, בכל אתר דאזלו לא
אתפרשו דא מן דא, בראשית תמן א"ת ב"ש, א"ב ש"ת, אשתאר ר' י' מן בראשית, עליה אתמר
וירא ראשית לו, דאיהו ראשית חכמה יראת יהו"ה, פגוונא דא בן בגו אבא, וירא ראשית לו,
מתמן ירית לו נשמתא ואתקרי ראשית לו בשמיה, ואתקרי אדם בשמיה בתלת אבהן דאינון ש,
אתא אדם במשה, ובמשה פליל פלא, ובגין דא ש מן משה שקיל ש' לתלת אבהן, מ"ה דיליה

בגוונא דאדם קדמא, מרבתא שלימתא תות במשה בלחודוי, כמה דהנה בתלת אבהן, ואדם עלאה הוה במשה, תלת ענפין דש אריה שור נשר, מ"ה ודמות פניהם פני אדם, ואתמר ביה משה משה תרין זמנין לקיימא ביה מה שהיה הוא שיהיה ואשר להיות כבר היה דא אדם הראשון, אשתטחו בלהו קמיה ואמרו זכאה חולקנא דאערענא בך למנדע רזין עלאין טמירין דעתיק יומין.

אמר רבי אלעזר אשתמודע מהכא דמשה מאתווי משמע דאיהו הכל ואיהו שת ואיהו משה, ואתפשטותיה דמשה בכל דרא ודרא ובכל צדיק וצדיק, ואיהו אזיל בתלת תלת, ובכל תלת דאיהו רכיב אתמר בהון לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה, מהכא אשתמודע דאיהו לא אשתפח אלא באתר דאית ביה אורייתא, ובגין דא זכרו תורת משה עבדי.

אמר ליה רבי יהודה אתפשטותא דיליה בבני נשא אית ליה שענרא, אמר ליה אין, עד שתינ רבוא, ורזא דמלה דור חולף ודור בא, ואוקמוה קדמאין דלית דור פחות משנים רבוא, ובגין דא אתמר ביה אשה אחת ילדה במצרים ששים רבוא בכרס אחד, ומנו דא משה דאיהו שקול כששים רבוא מישראל, אמר ליה רבי שמעון בריה ברי לעתיק יומין.

ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה ליהו"ה (בראשית ד ג), מאן אתר אייתי ליה, מקץ ימים, משירין דיליה, כגון בר נש דאיהו בסוף יומיו חזר בתשובתא, כד לא אית ליה חילא למעבד טב וביש, ובעולמוי בתוקפיה לא תב, כמה דאוקמוהו (ויקרא יט לב) מפני שיבה תקום, ובגין דא ואל קין ואל מנחתו לא שעה, אבל הכל מבכורות צאנו אייתי ליה קרבנא משפירו דיליה, ובגין דא וישע יהו"ה אל הכל. ועוד אל קין ואל מנחתו לא שעה, בגין דקרפנא דיליה הוה מההוא אתר דאקרי ערוה. ומאי הוה פשתים, דאתמר ביה (שמות כח מב) ועשה להם מכנסי כד לכסות בשר ערוה.

אמר ליה רבי אלעזר, דאתפסי ביה בשר ערוה טב איהו, אמר ליה ברי לאו כל (דף קיב ע"ב) עריות שוין, האי לא קריב קרבנא דא אלא לקרבא ערוה דיליה לה, דאתמר ביה (ויקרא יח ו) איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה אני יהו"ה, ומאי ערוה דיליה זונהמא בישא ערלה, נוקבא דערלה, הוה דאתמר בה אדם הראשון מושף בערלתו הוה, ומאי ניהי אימא דערבוביא בישא, איבא דאלנא דטוב ורע, דאתמר בה (בראשית ג ו) ותקח מפריו ותתן גם לאישה עמה, ומאי ניהי לילית, מתמן קא אתיין ערב רב דאנון מעורבין בישראל, דאתמר בהון (ישעיה א ד) הוי גוי חוטא, דאינון זרע מרעים בנים משחיתים וכו', ואמרו אלה אלהי"ה ישראל לעגלא, ובגין דא (בראשית ד ה) ואל קין ואל מנחתו לא שעה.

והא קודשא בריה הוא אתמר ביה (תהלים קמה ט) ורחמיו על כל מעשיו, ואתמר ביה (יחזקאל יח לב) כי לא אחפוץ במות המת, וקביל לון, כל שפן לקרבנא דקין, אלא דהנה רעותיה לביש כמה דאתמר, אבל הכל הוה רעותיה בקרבנא דיליה, לקרבא שכינתא להוה דאתמר ביה (דניאל ז ט)

ועתיק יומין יתיב לבושיה כתלג חנור ושער רישיה פעמר נקי, במאי, בההוא דקריב מבכורות
צאנו ומחלבהן, ובגין דא וישע יהו"ה אל הכל והא אתמר.

ומיד דלא אתקבל קרפנא דקין, ויחר לקין מאד, ויאמר יהו"ה לקין למה חרה לך דלא מתקבל
קרפנא, אם תטיב עובדך בגלגולא, שאת לך בעלמא, ותתקבל בתיובתא, ואם לאו לפתח חטאת
רובין, אמר רבי אלעזר הכא לא צריך לאתפסא רזא, מאי שא"ת, ולא אתינא לדרשא בהאי
קרא, אלא דהא שאת משא איהו ובהפוך אתון, שא"ת איהו אנש"ת, הכא רמיז דעבר על (ויקרא
יח כ) ואל אשת עמיתך לא תתן שכבתך וכו', דאתא על תאומתו של הכל, ודא איהו (בראשית ד ח)
ויקם קין אל הכל, קם על תאומתו, ולבתר קטיל לבעלה, פגוונא דמערי, ורזא דמלה (שמות ב יב)
ויפן פה וכו', ואמרו קדמאין מאי ויפן פה וכו', אלא ראה מה עשה בבית

